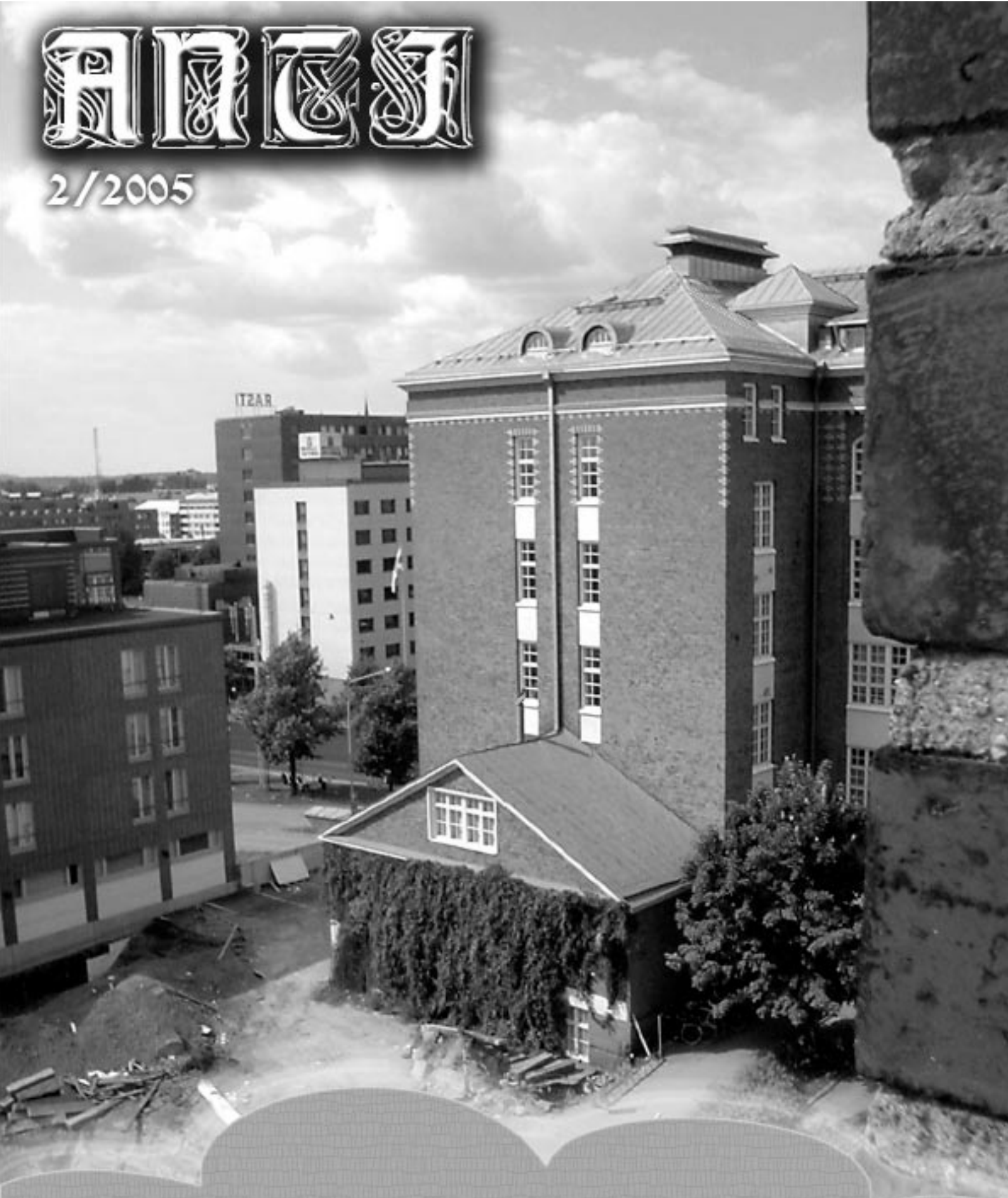

ANES

2/2005

Tervetuloa yliopistoon!

- Antin kesänumero -

Välkomna till Tammerfors!

ANTI 2/2005

PÄÄTOIMITTAJA
kati ström-lepola

TOIMITUSKUNTA
matti ylönen
petri raivio
riina vänttinen
tuuli ruuskanen
eveliina hakulinen
hanna kemppainen

YHTEYSTIEDOT
anti-lehti/iltakoulu ry.
politiikan tutkimuksen
laitos
pl 607. 33101 tampere

E-MAIL
anti@uta.fi

KUSTANTAJA
iltakoulu ry.

PAINOPAIKKA
juvenes print

KATI STRÖM-LEPOLA

Kädessänne oleva lehti on Anti. Upouuden ainejärjestönne virallinen julkaisu, jota saavat toimittaa kaikki innokkaat iltakoululaiset. Tällä kertaa lehti on koottu juuri teille niin viime talven aikana ilmestyneistä artikkeleista kuin teille varta vasten kirjoitetuista sivustoista. Lehtemme aiheet käsittelevät opiskeluelämäämme juhlista tenttikirjoihin, sekä tietysti valtio-opiin ja kansainväliseen politiikkaan liittyviä ilmiöitä, asioita, ihmisiä ja niin edelleen.

Ainejärjestömme on toiminnaltaan aktiivinen, yksi Tampereen yliopiston aktiivisimmista. Etunamme on keski-suuri koko ja jäsenten innostus olla toiminnassa mukana. Pääosin toiminta liittyy tenttien jälkeisiin saunoihin kerran kuukaudessa. Lisäksi vuosittain on sitsit, pikkujoulut, vuosijuhlat, mökkireissu, pornobileet ja tottakai vapun vietto oman ainejärjestön kanssa.

Listasta jäi varmasti puuttumaan monia tapahtumia, joita ei kannata ensimmäisenä vuonna jättää väliin. Etenkin tämän lehden ohessa tullut tutorointiohjelma ja Iltakoulun tapahtumakalenteri on syytä painaa mieleen. Sosiaaliset suhteet on historiaa muistellen luotu juuri niissä ensimmäisissä kisan(-kin)ristiäisissä.

Yliopistomaailma on jännittävä ja kiehtova kokonaisuus, ja se myös muuttaa ihmisiä. Opiskeluvuosien karttuessa tuntee itsensä yhä tyhmemmäksi mitä on (*muka*) joskus ollut. Suunnitelmat voivat muuttua, mikä ei sekään aina ole huono asia. Jos arvomaailma ja ihmissuhteet heittävät häränpyllyä, on sitä turha säikähtää. Olen itsekin omaksunut onnistuneesti uuden sloganin: "Asioilla on tapana järjestyä". Ja niinhän niillä on.

Tärkeintä, mitä yliopisto ja Iltakoulu sinulle tarjoavat tiedon lisäksi, on ystävät. Juuri ne, jotka pitävät sinut jännissäsi läpi opiskeluaajan. Täällä tapaavat sellaisia ihmisiä, joiden kanssa tiedät haluavasi olla yhteydessä läpi elämän. Ystäviä, joita on vaikea löytää. Epätodellista, eikö totta?

Siis tervetuloa joukkoon, ja tapaamme varmasti heti syksyn ja pimentyvien koulupäivien alkaessa. Toivottavasti näen teitä myös mukana sankoin joukoin päätoimittajakauteni viimeisen lehden ideoinnissa.

Opiskeluintoa ja voimia lukuvuodelle 2005-2006.

mikä

IHMEEN ILTAKOULU???

Iltakoulu on kansainvälisen politiikan ja valtio-opin opiskelijoiden oma järjestö, joka on toiminut noin kolmen vuosikymmenen ajan. Toki muutkin voivat siihen liittyä, ja naurettavan pieni jäsenmaksu (17 euroa) takaa ikuisuusjäsenyyden. Järjestön tiетävässä historiassa vain yksi on halunnut erota siitä kirjallisesti, vaikka Iltakoulu ry:n jäsenyys ei sinällään velvoita mihinkään.

Jäsenmaksu takaa sinulle niin vapaa-ajan kuin opiskelunkin puitteissa aktiviteetteja koko yliopisto-opiskelusi ajan. Lisäksi hallitustoimintaan ja toimihenkilöiden työtehtäviin rekrytoidaan heti syksyllä ensimmäisen vuoden opiskelijoita, jotka siirtävät järjestömme perinnettä seuraaville vuosikurssilaisille.

Anti

2/2005

pääkirjoitus	2
puheenjohtajalta	4
-- emilia savolainen toivottaa uudet opiskelijat terve- tulleeeksi	
ajankohtaista	5
-- hallitus esittäytyy	
-- todellisen köyhyyden poistaminen edellyttää talous- kuplan puhkeamista	
politiikka	11
-- riikka rönköllä on politiikan opiskelijan unelmatyö	
kotiseutu	13
-- tampereella on muutakin kuin mustaa makkaraa	

Tampere on kotiseutuna monipuolinen ja kultturelli kaupunki.

Kulttuurisivut pureutuvat kahteen erilaiseen kuvaan George W. Bushista.

vieraissa: oras tynkkynen	15
-- kansanedustamisen kääntöpuolet	
media	17
-- poliittiset nettiblogit	
-- postmoderni identiteetti iskee jälleen!	
kulttuuri	19
-- michael moore vs. uskonnollinen oikeisto	
urheilu	22
-- akateeminen mm-kyökkä	
testissä	24
-- hotelliaamiais	
-- kauppakadun appro	
seurapiirit	26

EMILIA SAVOLAINEN

Hei sinä siinä: onnitteluni! Olet tullut valituksi opiskelemaan maamme mukavimman yliopistokaupungin Poliitiikan tutkimuksen laitokselle. Enkä edes tällä kertaa liioittele: ennemmin tai myöhemmin saat huomata, että Tampere ja oma ainejärjestösi Iltakoulu ovat – ainakin lähes – parasta, mihin ihminen voi elämänsä varrella törmätä.

Kun tulet ensi syksynä heitetyksi akateemiseen vapauteen joko kotikolostasi tahi jo maailman eri kolkkia kolonneena, sinun on hyvä tietää joitakin asioita. Akateemisesta vapaudesta saat yliopisto-opintojen alkumetreillä kuulla kaiken perinteisen lätinän aina kyllästymiseen saakka ilman minua-kin. Haluankin nyt raottaa verhoa sen eräiden hieman taka-alalle jääneiden aspektien edessä.

Akateeminen vapaus tarkoittaa paitsi vapautta tehdä valintoja, myös oikeutta kritisoida valintoja, joita muut ovat tehneet puolestasi. Sinulla on oikeus olla eri mieltä muun muassa tenttikirjojen ajantasaisuudesta, luennoitsijan pedagogisista taidoista, opintoaikojen rajausten kansantaloudellisesta kannattavuudesta, tai – täytyy pitää kiinni vakaumuksesta – haalarien käytön mielekkyydestä. Jos alkaa tuntua siltä, että sinua viedään kuin pässiä narussa kohti jotakin, mikä ei tunnu yhtään omalta jutultasi, sen kuin leikkaat liean irti. Ei kannata

PUHEENJOHTAJAN tervetulotoivotus uusille Iltis-hahmoille

järjestellä sivuainepalikoita yksinomaan sen mukaan, että luennoilla löytyy juttuseuraa ja siten, että tutkimustodistus näyttää lopulta konventionaalisuudessaan muropaketin kyljestä leikatulta. Älä kuuntele äitiä, tutorryhmäläisiäsi tai Haataisen Tuulaa, kun vaihdat julkisoikeuden etnomusikologiaan ja siirryt koripallokerhosta kameraseuraan – tai päinvastoin. Edes Iltakoulun suurperheessä ei pakkojäsenyyttä tunneta, joskin ehdotan, että heti tämän jutun luettuasi siirrät 17 euroa tilille OP 573226-2152405. Kertamaksulla olet oikeutettu nauttimaan ikuisuusjäsenyydestä sekä kaikista ainejärjestömme palveluista koko loppuikäsi!

Vapauden vaakakuppipariksi peräänkuulutettu vastuu ei nähdäkseni myöskään tarkoita vain vastuuta itsestä ja oman putkitutkimuksen tiivistämisestä läpikälaamisesta. Akateeminen vastuu on sitä, että sivistyneistöksi itseään tituleeraavien maailmassa ketään ei syrjitä ja kaveria ei jätetä, eihän? Se on sitä, että kun tämän kirjeen mukana saat ylioppilaskunnan jäsenmaksukaavakkeen, harkitset muutaman sekunnin, olisiko sinulla sittenkin antaa parin terassibissen verran rahaa kehitysteistyökeräykseen. Ja sitä, että havaitessasi opintoihin liittyvän epäkohdan, et tyydy mutisemaan Alakuppilan nurkkapöydässä systeemin epäoikeudenmukaisuudesta tai kiroamaan hiljaa mielessäsi takavasemmalle vetäytyneitä tutoreita, jotka eivät vastaa puheluihisi. Akateeminen vastuu merkitsee omista ja muiden oikeuksista huolehtimista. Viimeksi mainittu esimerkki on onneksesi tämän ainejärjestön tapauksessa silkkää utoopia.

Olet ehkä jo käynyt kurkkaamassa nettisivuiltamme (www.uta.fi/jarjestot/iltakoulu), mitä kaikkea Iltakoululla on sinulle tarjottavanaan. Me Iltakoulun hallituksessa kannamme kortemme akateemisen vastuun kekoon pitämäl-

lä huolen siitä, että saamme teidät, uudet opiskelijat, juurtumaan yliopistoon. No mutta, vastuusta puhuminen sikseen, sillä ennen kaikkea haluamme pitää hauskaa kanssanne! Poliitiikan opiskelijoiden parhaaksi puoleksi voidaankin mainita se, että vilkas aivo- ja vapaa-ajantoiminta eivät ole toisiaan poissulkevia teki-joita. Viimevuotisen rahastonhoitajapestini ja nykyisen puheenjohtajuuden aikana olen huomannut, että Iltakoulu ei ole elämän suola, vaan suorastaan sokeri, chilimauste ja Black Balsam.

Ensimmäisen syksyn aikana kannattaa siis lähteä rohkeasti mukaan kaikkeen siihen, mitä ainejärjestömme untuvikoilleen organiseeraa. Yksin ei pidä jäädä kotiin kyhöttämään! Lau- luillassa on lupa hoilata nuotin vierestä, ja mökkireissulla ei tarvita eräihmeen taitoja, mistä olen itse elävä esimerkki. Edes saunaillassa ei ole pakko sauna, ottaa olutta tai viipyä pikkutunneille. Tärkeintä on, että teet tuttavuutta lajitovereidesi kanssa: lukusalissa ei saa jutella, joten kaverit hankitaan muualta.

Itse opintoihin kehotan suhtautumaan tosissaan mutta yletöntä vakavuutta ja tuskanhienhajuista pönttäämistä välttäen. Tenttiinlukuaiakataulujen suunnittelu on kaiken a ja o, mutta ajoittainen hallittu lipeäminen niistä voi tehdä arjesta ilmeikkäämpää ja saada opinnotkin maistumaan muulta kuin puulta. Opiskeluajan tarkoituksena on sitä paitsi opettaa sinulle enemmän kuin mitä yli- ja aliarvostettujen ajattelijoiden kirjallisten tuotosten kansien väliin mahtuu.

En tiedä, kuinka suurta palstamillimetrien väärinkäyttöä tämä on, mutta haluaisin vielä lopuksi aavistuksen verran asiasta irrallaan todeta, että ottaa hyvät ihmiset Manseen asetuttuanne ilo irti kaupungin loistavasta elävänmusiikin tarjonnasta. Tervetuloa Tampere rock cityyn!

ILTAKOULUN HALLITUS

ESiTTÄYTYY:

sohvi

EMILIA

teea

maiju

maija

1. Nimi, ikä ja kotipaikkakunta ynnä vuosikurssi?
2. Tehtäväsi Iltaakoulun hallituksessa?
3. Tehtäväsi elämässä?
4. Minkämoisten kiemuroiden kautta olet päätenyt Tampereen yliopiston Poliitiikan tutkimuksen laitokselle?
5. Mikä sai sinut valitsemaan pääaineesi (joka on...)?
6. Mikä on parasta ja pahinta yliopisto-opiskelussa?
7. Mitkä ovat mielestäsi Tampereen kolme kivointa paikkaa?
8. Oletko poliittinen eläin?
9. Jos et poliittinen, niin mikäs eläin sitten?
10. Mitä meinaat tehdä kesällä?

julianna

saara

arto

antti

viljo

TEEA NIEMI

1. Teea Niemi, vielä 20-vee, kotoisin pahamaineisesta Lahdesta ja periaatteessa aloittamassa toista vuosikurssia
2. Toimia sihteerikkönä
3. Mitähän lennokasta tähän keksisi... Olla hyvä ihminen ja tehdä edes yksi ihminen onnelliseksi.
4. Yo-kirjoitusten jälkeen reissasin Lahden ja Korpilahden Alkio-opiston väliä. Suoritin kv politiikan appron, olin jo muuttamassa Skotlantiin kun päätinkin hakea vielä Tampereelle. Ja täällä ollaan!
5. Yksinkertaisesti sanottuna kansainvälisessä politiikassa tuntui yhdistyvän kaikki mikä muu kiinnostaa. Siinä se!
6. Parasta on varmaan Iltaakoulun porukan loistava yhteishenki sekä kiinnostus omaan alaan. Pahinta onkin vaikeampi keksiä..Lueka tenttikirjaa, josta ei oikeastaan tajua yhtikäs mitään?
7. Niitä on enemmän kuin kolme. Pienenä kotihiirenä sanon oma koti(tervetuloa kyläilemään!), sitten bilekeisarinhojen kotona on tullut hengailtua paljon ja sitten vaikka tanssipaikkana Onnela, johon en kuitenkaan "alaikäisenä" yleensä pääse. Mikä tahansa, missä on hyvää porukkaa!
8. Poliittisuus on ollut uinuva piirre tässä eläimessä opiskelun alkuun saakka. Nyt se alkaa välillä kohottaa päätään.
9. Joku kissaeläin kenties? Rakastan auringossa löhöilyä mutta toisaalta taas kissa-hiiri-leikkejä...Tosin pidän kyllä itse enemmän koirista.
10. Töitä, pitää hauskaa ja reissata Kreikkaan.

VILJO VALOVIRTA

1. Viljo Valovirta, 23 v, Savonlinnasta ja ensimmäinen opiskä luvuosi takana.
2. Tutorvastaava
3. Elää hyvä elämä ja pysyä onnellisena
4. Eksyin lukion jälkeen armeijan, sekalaisten töiden ja sekalaisen opiskelun myötä Tampereelle.
5. Valtio-oppi tuntui hakuhetkellä vaihtoehtoista kiinnostavimmalta.
6. Kuten monet muutkin, valitsen sekä parhaimmaksi että pahimmaksi akateemisen vapauden.
7. 1. Nekala - Tampereen alkoholikulttuurin mekka, 2. Pyynikinharju, 3.
8. Olen.
9. Läheisimmältä eläimeltä elämässäni on alkanut tuntua mäyrä.
10. Käydä festivaaleilla ja erinäisissä kissan- tai mäyränristiäisissä sekä viettää laatu-aikaa.

SOHVI HÄMÄLÄINEN

1. Sohvi Hämäläinen, 21v. toinen vuosi alkamassa. Kovasti tamperelaistunut kotkalainen.
2. Rahastonhoitaja
3. Elämään mahtuu monia tehtäviä. Päätehtävä on kai se opiskelija, mutta aikaa kuluu myös jumppaohjaajan työssä sekä erilaisissa yhdistyksissä hyörimisessä.
4. Kirjoitin ylioppilaaksi Kotkan lyseon lukiosta vuonna 2003. Sen jälkeenpyörähdyn Helsingissä töissä, ja pääsykokeissa 2004 pääsin sisään Tampereen yliopistoon.
5. Pääaineeni on valtio-oppi. Valinta ei ollut yksiselitteinen, ja ensin pyrinkin heti kirjoitusten jälkeen lukemaan sosiaalipoliittikkaa. Välivuoden päähkäilyt saivat minut kuitenkin valitsemaan valtio-opin, jota myös isäni on opiskellut.
6. Parasta on vapaus! Saa tulla ja mennä miten haluaa (melkein) ja priorisoida asioita oman pään mukaan. Kukaan ei vahdi ja käskytä, kunhan asialliset jutut hoitaa ajallaan.
7. Pyynikki, yliopiston päärakennus ja Sorsapuisto.
8. Olen ehdottomasti. Näen politiikkaa sielläkin, missä sitä ei ole. :)
9. -
10. Kesä kuluu Särkänniemessä pullaa paistaen. Vapaa-ajalla minut bongaa joko salilta, terassilta tai uimarannalta.

EMILIA SAVOLAINEN

1. Emilia Savolainen, 24, Hämeenlinnasta kuutisen vuotta sitten Tampereelle loikannut toisen vuoden opiskelija.
2. Heilutan nuijaa, heristän tarvittaessa sormea ja tukin iltakoululaisten sähköpostilaatikoita. Eli puheenjohtaja.
3. Oijoi. Itsehän nämä kysymykset laadin, mutta ei minun silti kai tarvitse osata tähän vastausta antaa... Kasvaa ja rakastaa ja olla enemmän hyvä kuin paha ihminen?
4. On kenties parempi tulla rohkeasti kaapista ulos heti alkuunsa: vietän opiskelun ohella kaksoiselämää diplomi-insinöörinä. Loppukesästä 2003 ajelin ruosteisen valkoisessa pakettiautossa Hervannasta lidesrantaan. Kolmen teekkarin ja yhden humanistin suosiollisella avustuksella purin muuttolaatit uuden asunnon olohuoneeseen ja aloitin syyskuussa yhteiskuntatieteiden opinnot.
5. Tampereen teknillinen yliopisto koului minusta poliittisen eläimen. Plus että valtio-oppi vastaa ehkä paremmin asioiden tärkeysjärjestykseen ja tarkasteluperspektiiviin liittyviin preferensseihin kuin digitaalinen signaalinkäsittely.
6. No aavehän se on. Eli akateeminen vapaus. Kuten yleensä elämässä, paras asia on tälläkin kertaa samalla se pahin. Kukaan ei katso perään. Paitsi onneksi kaverit, välillä jopa opintojen suhteen!
7. No olisivatkohan ehkä Pispala, Pyynikki, Doris ja Telakka. Siinä tuli jo neljä. Mainittakoon, että kaksi viimeistä ovat ravitsemusliikkeitä. Sanotaan vielä viides: Finlaysonin alue.
8. Ks. kohta 5.
9. Poliitiikan ulkopuolella (tai sen piirissäkin) saatan muistuttaa mielialasta riippuen naakkaa tai piikkisikaa. Mieluiten olisin musta kissa ilta-auringossa ja pimeillä kujilla.
10. Aion kerrankin lomailla! Kierrän kaikki Suomen parhaat festarit ja rockkeikat ja grilli- ja sauna- ja terassi-illat, joihin kutsu käy tahi rahat riittävät. Lisäksi juoksen jälleen lenkkipoluilla, kunhan jalkapohjien mätivät rakot paranevat.

JULIANNA KENTALA

1. Julianna Kentala, 20v., 2. vuosikurssi
2. Biletys-, kekkeröinti- & hippavastaava, eli tehtäväni on rakkaiden iltakoululaisten viihdyttäminen lukemattomin eri tavoin.
3. Elämäntehtäväni ei taida olla ainakaan mulle itselleni ihan vielä selvillä. Sitä odotellessa nautin elämästä ja akateemisesta vapaudesta.
4. Tampereelle päädyin sen ystävyyskaupungista Turusta, sillä halusin laajentaa elinpiiriäni ja tutustua uusiin mahtaviin tyyppeihin. Yleisurheilin ennen myös "ahkerasti", mutta onneksi uudet kaverit on onnistunut vieroittamaan mut moisesta tervehenkisyydestä.
5. Valtio-oppia päädyin opiskelemaan, sillä pääsykoekirja näytti kaikista tiedekunnan valintakoekirjoista kiinnostavimmalta (ja lyhimmältä!!!), jonka lisäksi se oli vielä kauniin punainen.
6. Parasta on opiskelun vapaus, opiskelutahdin saa määrätä itse (tosin kelan suosiollisellamyötävaikutuksella), eikä luennoilla tarte istua jos on parempaa tekemistä. Tuo on myös oikeastaan se huonoin puoli jos on luonteeltaan yhtä saamaton kuin minä...
7. Aika kesäinen mun top 3: Pyynikin uimaranta, kaikki terassit (Passionin on pinta-alaltaan varsin kompakti) ja Sorsapuisto, joka on mainio pussikaljoittelupaikka. Listan ulkopuolelta on mainittava vielä lähikapakkamme Huurupiilo, jonka molemmat neliömetrit tarjoavat mm. karaokea ja pubivisailuja.
8. En tunnusta.
9. Sosiaalinen eläin, siiderisimpanssi.
10. Töiden lisäksi käyn tietty muutamilla festareilla ja otan erittäin rennosti, varmaankin hyödynnän omaa listaani niistä Tampereen parhaista paikoista. Ja jos jaksan olla tosi reipas käyn ehkä hölkkäämässä SM-viesteissä Lahdessa.

MAIJU KORHONEN

1. Maiju Korhonen, 21 vee, Sotkamo ja 3. vuosi lähdössä
2. Kulttuurivastaava, otan siis selvää mitä on tarjolla ko. saralla ja kerron siitä kaikille. Tavoitteena opiskelijaystävällisten hintojen metsästys.
3. Hakusessa vielä, joten vastaan, että löytää se oma elämäntehtävä.
4. Suoraan lukiosta, jossa ymmärsin, että tätä haluttaa lukea! :) Ei tässä sen kummempia kiemuroita ehtinyt välissä olla.
5. Valitsin valtio-opin, koska haluan tulevaisuudessa tehdä töitä laajalla skaalalla. Poliitiikka jotenkin vetää puoleensa.
6. Parasta on vapaus (se kuuluisa akateeminen sellainen). Voi vihdoinkin lukeaasioista, joista on oikeasti kiinnostunut. Pahinta on kasilta alkavatluennot ja toisinaan vaivaava uskon puute (itseän).
7. Pispala, Pyynikin (uima)ranta ja Muumilaakso :)
8. kaipa, ainakin jossain määrin.
9. En mä mihinkään muuhunkaan eläimeen samaistu...
10. Töitä, töitä, töitä. Ja käyn muutaman päivän kotipuoles. Luen hirmusti kesätentteihini (! varmaan!).

ANTTI SÄIPPÄ

1. Antti Säippä, 27, Oulusta lähtöisin ja ensimmäistä vuotta lopettelen.
2. Kv-, tasa-arvo- ja ympäristövastaava
3. Poukkoilu sinne tänne uteliaasti ja turvallisesti mielin.
4. Lukion jälkeen: Parolannummi – Rovaniemen AMK – Tarton yliopisto – Poliitiikan tutkimuksen laitos.
5. Kansainvälinen politiikka. Nähdäkseni se oli ja on (vieläkin) mielenkiintoisin aine, jota yliopistossa voi opiskella.
6. Parasta ilman muuta henkilökohtainen vapaus suunnitella opintoja; pahinta erilaiset jonotusjärjestelmät.
7. Mitkä ovat mielestäsi Tampereen kolme kivointa paikkaa?
1) Nekala 2) Pyynikki 3) Kintulampi (tosin n.25 km Tampereelta)
8. Kuluneen vuoden aikana ehdin jo havaita merkkejä muutoksesta siihen suuntaan; ensi vuosi näyttää paljon.
9. Lähinnä mieleen tulee mätä
10. Töitähän sitä täytyy ainakin tehdä, kaikki muu on bonusta.

HANNA HAAPAKOSKI

1. Hanna Haapakoski, 22, Tampere, 3. vuosikurssin kansainvälisen politiikan opiskelija
2. Varapuheenjohtaja, laitos- ja ulkosuhdevastaava
3. Menestyä, onnistua, toteuttaa itseään ja olla onnellinen - kuulostaa ehkä kliseiseltä, mutta pitää paikkansa!
4. Lukion jälkeen vietin väli vuoden käänneksen pihviä entisessä kotikaupungissani Ylivieskassa. Pääsin sitten Lapin yliopistoon opiskelemaan kansainvälisiä suhteita, mutta vuoden siellä oltuani hain ja pääsin viimein Tampereelle lukemaan kv-politiikkaa.
5. Pääaineen (siis kansainvälinen politiikka) valinta oli helppoa: kunhan paikansin sen valintaoppaasta tiesin, että tämä on minun alani. Ja sitähan se on ollut! Se vaan kiinnostaa tosi paljon. Piste.
6. Parasta yliopisto-opiskelussa on akateeminen vapaus - se, että saa sivistää itseään laaja-alaisesti ja (ainakin toistaiseksi) junailla opintonsa oman aikataulun mukaan. Parasta on myös se kuuluisa opiskelijaelämä: mahtavat opiskelukaverit ja tapahtumat. Pahinta on kai se, että opiskelu ei ole tällä hetkellä taloudellisesti kovin kannattavaa!
7. Tampereen kolme kivointa paikkaa on kai paikalliset anniskeluravintolat, Pyynikki ja Attila?
8. Valtio-opin kirjassa väitettiin, että kaikilla ilmiöillä on poliittinen aspekti. Kaikki on siis potentiaalisesti poliittista, jopa minä?! Kai siis olen poliittinen eläin.
9. Joku voisi haukkua minua bile-eläimeksi, joskus tulee myös sikailtua.
10. Kesällä teen aika tiiviisti töitä. Mutta tarkoitus olisi myös ajan ja sään salliessa hillua rannalla, urheilla, rentoutua ja lukea jotain kehittävää - tosin ei tenttikirjoja!

SAARA SIMONEN

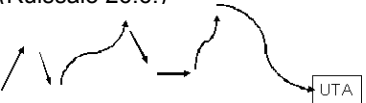
1. Saara Simonen 20 vuotta ja kotoisin Sotkamosta, toisen vuoden kv-politiikan opiskelija.
2. Toimin Iltakoulun koulutus- ja sosiaalipoliittisena vastaavana.
3. Elää täysillä, kokea sekä hyviä että huonoja hetkiä ja nauttia eniten niistä pienistä täydellisen onnenhetkistä.
4. Vietin lukion jälkeen työntäyteisen vuoden pohtien elämääni ja sen tarkoitusta, asustellen Irlannissa ja kotipaikkakunnallani. Vuoden kuluessa tulevaisuuden suunnakseni selvisi rakas laitoksemme.
5. Kaikkien vaihtoehtojen joukosta kansainvälinen politiikka tuntui ja tuntuu yhä todella monipuoliselta.
6. Parasta ja pahinta on oma vapaus ja siitä seuraava vastuu.
7. Ensimmäisenä täytyy sanoa oma sänky Nekalassa, toiseksi kesäinen Tammerkosken ranta siiderin kera nautittuna ja kolmanneksi Näsinpuisto.
8. Täytyy myöntää etten erityisemmin.
9. Tahtoisin olla se kärpänen katossa.
10. Tehdä töitä, jotta sitten talvella olisi taas varaa juhlia!

MAIJA MERILÄINEN

1. Maija Meriläinen 21, nykyisin yllättäen Tampere ja ensimmäinen vuosi on nyt takana.
2. Päädyin yllätyksekseni bilevastaavaksi ja sisäinen kotisohvakissani huokaisi, eipä vielä kukaan neiti Meriläistä näy koti-iltoja viettämässä, paitsi pahanhajuisena krapulassa.
3. Ennen maailman pelastamista ajattelin vain pitää hauskaa ja VIIHDYTTÄÄ itseäni ja muita. Myös oma napa on tärkeä=)
4. Synnyin hyytävän pohjoisessa ja arktisessa Oulussa, jossa kolmen vuoden asumisesta on peräsin huima kylmänsietokyky, pääni ei palele edes pipo päässä. Sitten muutin kaikkien Etelä-Suomen pikkugangstojen ja pyörävarkaiden gettoon Järvenpäähän, jossa vietin poliittisesti epäkorrekkeja megateinivuosia. Helsingissä asustelin vähän toisten nurkissa, kunnes Kalliosta löysin kodin ja asustelin siellä vuoden verran ja olisin viipynyt pidempään ellei Tampereen kutsu olisi tavoittanut.
5. Päätin jo ala-asteelle että musta tulee poliitikko, vaikken tiennyt mitä kyseinen sana tarkoittaa. Pikkupoliitikointia olenkin harrastanut jo pitkään, mutta sitten päätin lukea vähän teoriaa. Siispä valtio-oppi, enkä enää halua poliitikoksi, vaan.....
6. Vapaus. Ah, se VASTUULLINEN VAPAUUS, kun pitäisi lukea tenttiin, vaikka kaverit pyytää terassille... Ah, terassi, vapaus.
7. Mun ja Juliannan skimppaskämpä, nautapalatsinakin tunnettu. Ja sitten kaikki puistot, kuten sorsis, hämeenpuisto ja eteläpuisto ja järvet, koska on myös tosi nätti illalla, ja baarit on kans hyviä. =Tampereella on paljon kivoja paikkoja.
8. mitä suuremmassa määrin.
9. välillä olen myös temppuapina, bilepapakaija tai baarikissa
10. Töitä baarissa (tiskin takana) ja muualla aito tekohymy naamalla. Ja sit chillaa ja skratshää..hengaila ja nauttia Tampereen kesästä ja keppostelijamixeistä.

ARTO AIRAKSINEN

1. Arto Airaksinen, 23, Lahti, 2. vuosikurssi.
2. Liikuntavastaava.
3. Jos nyt vaikkapa selviäisi ensin kotiin, katsotaan sitten... (Ruissalo 26.6.)
4.
5. Kuten monet muut elämässä harhautuneet, valitsin valtio-opin.
6. Parasta on opiskelun vapaus. Toisaalta joskus se on myös pahinta.
7. Yo-talo, oma kolo, Pyynikin näkötorni.
8. Sometimes.
9. Mäyrä.
10. Töitä... jos siinä välissä itseään toteuttamaan vaikkapa kerkkiäisi.

SAARA NIKKINEN

Köyhyys on noussut yhdeksi kolmannen vuosituhatosen polttavimmista aiheista, kun kansainväliset järjestöt YK:sta Maailmanpankkiin ovat ottaneet päällimmäiseksi kehitystavoitteekseen köyhyyden puolittamisen maailmassa. Aina ei kuitenkaan ole täysin selvää, mitä köyhyydellä tarkoitetaan, saati sitten kuinka sitä tulisi vähentää.

Vuonna 1949 pitämässään puheessa Yhdysvaltain silloinen presidentti Harry S. Truman julisti reilun maailman suunnitelmansa köyhien auttamiseksi. "Fair Deal" -konseptin avain oli teknisen tiedon avulla saavutettava tuotannon kasvu, jolla tautien riivaamien, taloudellisesti pysähtyneiden ja primitiivisten yhteisöjen kärsimystä lievennetään ja jolla heidät saadaan ymmärtämään halunsa parempaan elämään. Entiset perinteisten yhteiskuntien asukkaat olivat hetkessä siirtyneet alikehityksen maailmaan ja kehityksen objekteiksi.

Vaikka rankimmat modernisaatioteoriat, joiden mukaan kehitysmaiden tulee imitoida teollisuusmaiden kehityskulkua, on kuopattu, on talouskasvu säilyttänyt keskeisen asemansa. Se on edelleen moottori siinä prosessissa, jossa kehittymättömät yhteiskunnat raivaavat tiensä pois kurjuudesta kohti hyvinvointia. Yleisin ja talouskasvun kanssa yhteen sopiva köyhyysindikaattori taas on alle dollarilla päivässä elävien ihmisten määrä, vaikka sillä on hyvin vähän tekemistä hyvinvoinnin kanssa. Tämä Maailmanpankin viisitoista vuotta sitten lanseeraama absoluuttisen köyhyyden raja perustuu yli kymmenen vuoden takaisiin ostokorien hintoihin ja menetelmä on monen mielestä niin

köyhyysvam

- todellisen köyhyyden vähentäminen e

arveluttava, että se mittaa huonosti jopa tuloköyhyyttä.

Vielä huonommin dollarimitta soveltuu muiden köyhyysulottuvuuksien mittaamiseen. Viime vuosina on huomattu, että taskussa kolisevat kolikot eivät ole sama asia kuin hyvinvointi. Nykyisin jokainen valveutunut kehitysyhteistyölaitos ymmärtää, että köyhyys

"Nykyisin jokainen valveutunut kehitysyhteistyölaitos ymmärtää, että köyhyys on moniulotteinen ongelma, jossa keskeistä ei ole tulot, vaan laadulliset ominaisuudet, kuten heikko terveys, koulutusmahdollisuuksien puute, turvattomuus ja haavoittuvuus."

on moniulotteinen ongelma, jossa keskeistä ei ole tulot, vaan laadulliset ominaisuudet, kuten heikko terveys, koulutusmahdollisuuksien puute, turvattomuus ja haavoittuvuus. Niinpä köyhyyden vähentämisen sanastoon on lisätty sellaisia käsitteitä, kuten köyhiä hyödyntävä talouskasvu (poor growth), hyvä hallinto, sosiaaliset turvaverkot, omistajuus ja suomalaisittain kömpelöltä kuulostava valtaistaminen (empowerment). Hie-man yksinkertaistetusti ne voi tiivistää vaikutusmahdollisuuksien lisäämiseksi.

Se, että ajattelun muutos ei ole ulottunut käytäntöön asti, vaan dollari ja kasvu edelleen pitävät johtoasemaa köyhyyspolitiikassa, on ongelmallista, sillä köyhyyden muiden ulottuvuuksien kannalta fair deal on ollut poor deal. Esimerkiksi köyhiä tukevat yhteisölli-

set ja kulttuuriset rakenteet, kuten yhteismaat ja niin sanottu informaalin sektorin eivät ole mitattavissa dollareissa, mutta kun yhteisölaitemme rakennetaan tehdas tai pato ja kun harmaa käsityöläinen siirtyy alipalkatuksi pätäkätöläiseksi, niin talous kasvaa ja tuloköyhyys vähenee. Samalla tulossa mitattava hyvinvoinnin lisäys heikentää vaikutusmahdollisuuksia ja sosiokulttuurista hyvinvointia.

Myöskään jokaiseen kehitysaapiseen kuuluva hyvä hallinto ei ole ongelmaton käsite. Sen ymmärtäminen, että korruptio kohtelee armottomasti yhteiskunnan heikko-osaisia, ei vaadi kovin suurta päättelykykyä. Korruption vastakohtaksi vakiintuneesta hyvästä hallinnosta puhutaan kuitenkin nykyisin kuin leivästä, itsestään selvytensä, kysymättä hyvää kenelle ja hyvä miten. Käytännössä hyvä hallinto on tarkoittanut paitsi rahahanojen sulkeutumista "huonon hallinnon mailta", myös lisääntyneitä ehtoja kehitysrahoitukseen. Pyrkimyksenä on ollut taata, että varoilla kehitetään yhteiskuntaa eikä paisuteta ulkomaista pankkitalia. Esimerkiksi vuosituhatosen vaihteessa Kansainvälinen valuuttarahasto asetti vuodessa keskimäärin 114 talouspolitiikkaa, yksityistämistä,

"Se, että ajattelun muutos ei ole ulottunut käytäntöön asti, vaan dollari ja kasvu edelleen pitävät johtoasemaa köyhyyspolitiikassa, on ongelmallista, sillä köyhyyden kannalta fair deal on ollut poor deal."

instituutioiden uudistamista ja sosiaalisia turvaverkkoja koskevaa laina-aehtoa Saharan eteläpuolisen Afrikan

ma

edellyttää talouskuplan puhkeamista

valtioille. Yleensä ehdollistaminen on painottunut vanhaan tuttuun talouden uudistamiseen, mikä on tarkoittanut talouspolitiikan jäämistä demokraattisen päätöksentekojärjestelmän ulkopuolelle.

Ongelmallisempaa on kuitenkin se kapea tila, jossa vaikutusmahdollisuuksien lisäämispolitiikkaa yritetään soveltaa. YK:n vuoden 2000 historiallisessa huippukokouksessa, jossa hyväksyttiin köyhyyden puolittamiseen tähtäävät vuosituhattavoitteet, jäsenmaat tunnustivat, että köyhyys on globaali ongelma. Eikö siis köyhyyden poistamiseen tarjottujen työkalujen pitäisi olla sen mukaiset?

Maailmanpankki ja Kansainvälinen valuuttarahasto, joissa päätökset te-

“Korruption vastakohtaksi vakiintuneesta hyvästä hallinnosta puhutaan kuitenkin nykyään kuin leivästä, itsestään selvyytenä, kysymättä hyvä kenelle ja hyvä miten.”

hdään dollari ja ääni-periaatteella, vaikuttavat miljardien ihmisten kolmannessa maailmassa. Silti esimerkiksi Saharan eteläpuolisen Afrikan valtioilla yhteensä on molemmissa instituutioissa vain muutama prosentti äänimäärästä. Viisi johtavaa teollisuusmaata taas hallitsee yhteensä noin 40 prosenttia äänistä ja Yhdysvalloilla yksin on äänimääränsä puolesta veto-oikeus molemmissa instituutioissa. Myös sellaiset kasvottomat tekijät, kuten säätelemättömät pääomamarkkinat ja finanssikriisit, jotka erityisesti Latinalaisessa Amerikassa ja Aasiassa ovat hetkessä romahduttaneet

miljoonien ihmisten toimeentulon, ovat tällä hetkellä köyhyyspolitiikan ulkopuolella. Samoin monissa maissa kestäväntöntä velkataakkaa hoidetaan peruspalvelujen kustannuksella, tuonnin esteet kustantavat kehitysmailla satoja miljardeja vuodessa ja teollisuusmaiden maataloustuet toisen mokoman, mutta niitäkään vastaan ei köyhyystaistelua tarvitse käydä.

Moniulotteisen globaaliongelman näkökulmasta retoriikan ja käytännön välinen kuilu on siis leveä ja sen kaventamisessa kynnettävää peltoa riittää. Todellinen köyhyyden vähentäminen edellyttää talouskuplan puhkaisemista ja siirtymistä pois

rakenteet ja talouden globalisaation säätelemättömyys pitävät yllä kurjuutta ja syövätkin vaikutusmahdollisuuksia

“Moniulotteisen globaaliongelman näkökulmasta retoriikan ja käytännön välinen kuilu on leveä ja sen kaventamisessa kynnettävää peltoa riittää.”

mittakaavassa, jota paikallistason teknisillä muutoksilla tai yhdensuuntaisilla interventioilla ei voida oikaista. Mutta ennen kaikkea toimivamman

dollarista hyvinvoinnin mittajana myös käytännössä, se kun kertoo siitä hyvin vähän. Vaikutusmahdollisuuksien lisäämistä taas ei voi rajoittaa kansalliselle tai paikalliselle tasolle, vaan köyhyyspolitiikka on ulotettava globaaliksi. Kansainvälisten järjestöjen vääristyneet valtasuhteet, epäoikeudenmukaiset talous-

köyhyyssovimuksen lähtökohtana on ajattelun muutos, vielä vahvasti Trumanilaisina elävien kehityksen subjektin ja objektin uudelleen määrittely.

LUENTOSALISTA ARKADIANMÄELLE

*Erityisavustajana voi saada pro-
seminaariin apua pääministeriltä*

RIINA VÄNTTINEN

26-vuotiaalla Riikka Rönkölä on varmasti politiikan opiskelijan unelmatyö. Hän on toiminut viimeiset kaksi vuotta eduskunnan erityisavustajana. Työhönsä Riikka päätyi onnellisen sattuman kautta, sillä hän sai kuulla Keskustan Eero Lankian erityisavustajan jättävän työpaikkansa. Yksi puhelinsoitto ja Riikka oli valittu tehtävään.

Kansanedustajilla on yleensä poliittiset ja tekniset avustajat erikseen, joten Riikka pitää itseään onnekkana saadessaan tehdä monipuolisesti molempia hommia. Hän kertoo, että erityisavustajan työ koostuu lähinnä kolmesta eri osa-alueesta. Näistä suurimman ajan vie tiedon hankkiminen. Toiseksi työaikaa kuluttaa kirjoittamiseen, sillä Riikka työstää mm. kolumnien ja puheiden pohjia. Lisäksi erityisavustaja toimii kansanedustajan eli päämiehensä sihteerinä hoitaen käytännön asioita.

Erityisavustajia ei ole pidetty aikaisemmin kovin suuressa arvossa eduskunnassa, mutta siihenkin on tullut muutos viimeisten vuosien aikana. "Kahtena viime vuonna erityisavustajat on kutsuttu jopa eduskunnan pikkujouluihin", Riikka iloitsee.

Vanhaselta apua proseminaariin

Erityisavustajan toimi on hyödyttänyt Riikkaa monin tavoin. Työnsä hyväksi puoliksi Riikka laskee mm. kirjoitustaitonsa kehittymisen. Erityisavustajille järjestetään jopa viestintäkoulutusta, josta onkin ollut työssä paljon apua. "Kapulakielä on tosin lisääntynyt", Riikka hymähtää, "välillä huomaa kirjoittaneensa pitkiä lauseita, jotka näyttäivät päteviltä, mutta joissa ei

ole juurikaan sisältöä".

Myös esiintymisvarmuus on lisääntynyt erityisavustajan pestin myötä. Erityisavustajat joutuvat mm. vetämään vierasryhmiä, joten on uskallettava puhua isoillekin ihmisryhmille.

Tulevaisuuden kannalta ehkä eniten hyötyä on kuitenkin siitä, että eduskunnassa tulee luotua paljon suhteita. Harvalla valtio-opin opiskelijalla on mahdollisuutta saada itse pääministeri Matti Vanhaselta neuvoja proseminaarinsa tekoon, kuten Riikalle on onneksaasti käynyt.

"Tytöttelyä saa välillä kuulla"

Työnsä huonoiksi puoliksi Riikka listaa kapulakielen lisääntymisen lisäksi sen, että erityisavustaja politisoituu henkilönä. Avustajaa pidetään edustamansa päämiehen puolueen kannattajana, vaikka näin ei välttämättä olisikaan. Tämä vaikuttaa työn saantiin.

"Esimerkiksi ministeriöihin pääsee helpommin, jos henkilöä pidetään hallituspuolueiden kannattajana", Riikka huomauttaa.

Eduskunta on myös hieman sovinistinen paikka. Riikan mukaan naiset joutuvatkin näyttämään erityistä asiaosaamista ollakseen uskottavia miespuolisten

eduskuntakollegoidensa silmissä. Kaiken lisäksi eduskunnassa naiset joutuvat välillä sietämään "tytöttelyä". Toisinaan tulee myös kahvikutsuja ja pyyntöjä tulla makutuomariksi vaateostoksille, mikä saattaa johtaa kiusallisiin tilanteisiin. Niistä ja "tytöttelystä" selviää kuitenkin parhaiten kääntämällä asian huumoriksi.

Työ jaksaa kiinnostaa edelleen

Valmistuttuaan Riikka ei usko haluavansa jatkaa työtään avustajana. Rutiinit oppii kuitenkin melko nopeasti, joten mitään uutta työ ei enää tarjoa Riikalle. Tosin käsiteltävät asiat ovat aina uusia, mikä pitää työn mielenkiintoisena. Riikka suositteleeekin työtä kaikille kiinnostuneille: "Kannattaa vain ottaa rohkeasti yhteyttä eduskuntaryhmien toimistoihin ja kysellä mahdollisia vapaita erityisavustajien paikkoja."

Työ on kokopäiväistä, joten työn alkamisesta lähtien Riikan opiskelut ovat olleet jäissä. Tänä syksynä Riikka on kuitenkin saanut mahduttua jälleen opintoja kalenterinsa. Se taas tarkoittaa sitä, että vapaa-ajasta pitää tinkiä. Riikka ei kuitenkaan valita, sillä hän kertoo olevansa "hervittävän innostunut" työstään. Usein Riikka havahtuu iltamyöhäisellä ja huomaa tehneensä töitä koko päivän. "Talo imaisee mukaansa", Riikka selittää. ♦

Tampere

Tampere, tuo mustamakkaran ja tekstiiliteollisuuden vanhentunut keh- to, toimii virikkeiden antajana yliopistomaailman ohella. Kotiseutumme ei kulminoidu pelkästään Pate Mustajärven hahmoon, vaan on täynnä mah- dollisuuksia niitä etsiville.

Mutta mitä tehdä Iltakoulun tarjoamien rientojen ohella? Mitä tehdä, jos Big Mac ei enää uppoa turvonneeseen vatsaan? Siksi lyhyt oppimäärä Tampereen kaupunkikuvaan on paikallaan.

KULTTUURI

MAIJU KORHONEN

Tampereella on muutakin tarjot- tavaa kuin manserock ja musta- makkara. Tarjonnan runsaus lienee suurempi ongelma kuin sen puute. Eri musiikinlajit ovat kiitettävissä määrin löytäneet tiensä tänne.

Tampere-talo on suositeltava kohde klassisen musiikin ystäville. opiskeli- ja-alennukset ovat kenties kaupun- gin parhaita. Neljä euroa Tampere Filharmonian konserteista ei liene kenenkään mielestä mikään kiskuri- hinta. Tästä tilasuudesta Iltakoulukin otti vaarin viime keväänä, ja suunnisti kahdesti joukolla nauttimaan tasok- kaista musiikkiesityksistä. Monien kansainvälisten tähtien kiertueetkin pysähtyvät Tampere-talon kohdalla. Mikäli mielesi ei lämpene klassiselle, keikoissakin löytyy. Mm. **YO-talo**, **Klubi** ja **Tullikamari** (Pakkahuone) näyttäisivät olevan keikkajärjestäjien suosiossa. On kaikkea reggaesta punkiin ja rapista rockiin.

Ei sovi unohtaa kuvataidetta. **Tam- pereen taidemuseoon** pääsee ni- mellistä maksua vastaan opiskeli- jakorttia vilauttamalla. Keväällä siellä pe-rinteisesti esittäytyy Vuoden nuo- reksi taiteilijaksi kruunattu. **Tuomio- kirkkoon** menneessään sen sijaan ei tarvitse laihduttaa lompakkoaan senkään vertaa, allekirjoittanut ei ai-

nakaan ole käynneistään lanttiakaan köyhtynyt. Seinä- ja kattomaalauk- sethan ovat Hugo Simbergin käsialaa. Voit vaikka hiljentyä kuuntelemaan urkujen soittoa ja miettimään Haavoit- tuneen enkelin tarinaa -mihinkähän se on loukannut itsensä?

Jos arkkitehtuuri saa jalkasi vipat- tamaan, suuntaa askeleesi **Pispa- laan**, vaikkapa Pyynikin kautta. Pis- palasta on upeat näkymät moneen suuntaan. Tammerkosken varren vanha tehdasmiljöö on tietenkin aivan oma lukunsa, nykyisin miinustettuna vanhalla värjäämöllä. se sai viime tal- vena purkutuomion kerrostalojen vai minkä lie tieltä.

Tampellan alueelta on hyvä aloittaa myös museokierros. Siellä sijaitsee mm. Museokeskus **Vapriikki**, jossa sunnuntaisin samalla rahalla opastetut kierrokset. Muumilaakso **pääkirjasto metson** alakerrassa on aivan ihas- tuttava paikka. Eurolla pääset kurk- kaamaan mm. Muumitaloon, mutta varo, siellä aika kuluu siivillä!

Teatteritarjonta on aivan omaa luok- kaansa. Pienempien teattereiden esityksiä pääset ihastelemaan noin viidellä eurolla, kun taas suurista es- tradeista saatat joutua pulittamaan moninkertaisen hinnan. www.tam- pere.fi -sivuilta löydät luettelon täällä toimivista teattereista.

Kulttuurierientoihin menemme pääo- sin omakustanneperiaatteella, koska Iltakoulun rahavarat ovat rajalliset ja kulttuurisektori uusi aluevaltaus. Olen tietävästi ainejärjestömme ensim- mäinen kulttuurivastaava, joten ehdo- tukset ja toiveet toiminnan tulevasta suunnasta ovat enemmän kuin tervet- uilleita!

VAPAA-AIKA

KATI STRÖM-LEPOLA

Jos vapaa-aikaa tuntuu Iltakoulun järjestämien tapahtumien ja opiskelun ohella vielä riittävän, muutama takuuvarma viihdyke löytyy kävelymatkan päästä yliopistolta. Aktiviteettien pariin on hyvä paeta todellisuutta säästääkseen YTHS:n mielenterveystoimistoa sekä sen henkilökuntaa.

Aktiviteetti nro 1:

Minigolf. Mikä onkaan parempaa lepoa hermoille kuin laji, jossa vika on joko mailassa tai kentän kieroudessa. Pussikalja on ainakin ennen ollut sallittu dopingväline.

Koulukadun Ratagolf, Koulukatu 26, puh. 03-223 2472

Aktiviteetti nro 2:

Biljardi. Hermostojen lepuuttamisessa minigolfin kaltainen laji. Kannattaa aloittaa jo syksyllä aktiivinen treeni, sillä keväisin Iltakoulu järjestää turnauksen, jossa tapaavat vanhoja partoja työelämästä.

Pool Booli, Itsenäisyydenkatu 2, puh. 03-223 3279
Galaxie Center, Rautatienkatu 25, puh. 03-214 0118

Aktiviteetti nro 3:

Hohtokeilaus. Vanhaan lajiin on haettu uutta puhtia. Kannattaa varata ajoissa, jos suurempikin porukka on innostunut heittelemään painavaa palloa. Gr8 Kaatopaikka, MetroAuto Areena, Jäähallinraitti 3, puh. 03-2544 111
Kaupin Keilahalli, Keilakuja 1, Kaupin urheilupuisto, puh. 03-3126 0500

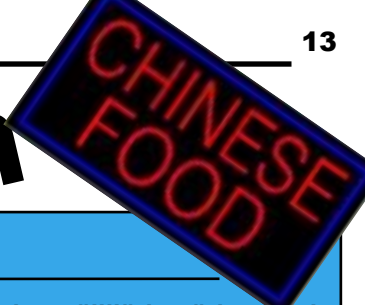
Aktiviteetti nro 4:

Bingo. Tutkimusmatka eläkeläisrouvan arkeen onnistuu keskustassa helposti. Reissun jälkeen muistat olevasi nuori, ja kahvipaketin voitto ei enää tunnukaan maailman tärkeimmältä asialta.

Boxing Bingo, Aleksanterinkatu 26, puh. 03-214 9226
Manse Bingo, Hatanpäänvaltatie 6, puh. 03-212 2198
Takitu Bingo, Kauppakatu 1, puh. 03-223 4779

RUOKA

MARKO LEPOLA

Ruokaan olisi aina välillä hyvä investoida muutama euro, että jaksaa opiskella sekä harrastaa muita aktiviteetteja. Kukkaroystävällisin vaihtoehto on tietenkin yliopiston ravintola, joissa ruuan saa hieman yli kahdella eurolla. Aina yliopiston ravitsemuspisteet eivät kuitenkaan ole auki. Ja viimeistään siinä vaiheessa, kun huomaat olevasi kyllästynyt Amican antimisiin, ja liu'utat ruuan pureskelematta alas kuin ankka, on aika katsastaa Tampereen muu kulinristinen tarjonta. Kun jokainen tästä aurinkokunnasta luultavasti tietää mitä McDonald's Kotipizza ja lukuisat kebabmestarat tarjoavat (ja oletan, että jokainen teistä uusista opiskelijoista on kotoisin tästä aurinkokunnasta), keskitynkään edullisiin paikkoihin, joissa saa vatsaansa täytettyä alle 10 eurolla.

Hinta- ja laatu-tietoinen hampurilaisten ystävä suuntaa askeleensa Tex Mex -henkiin **Zarilloon** (Otavalankatu 9) tai **Pancho Villaan** (Tammelan puistokatu 34). Molemissa saa alle seitsemällä eurolla huomattavasti paremman ja isomman hampurilaisaterian kuin tiedätte kyllä missä. Zarillossa on silloin tällöin tarjous hampurilaisaterioista jolloin ne maksavat 5 euroa. **Classic American Dinerissä** (Itäisenkatu 9-13, kauppaeskus Siperia) hampurilaisateria maksaa noin 10 euroa, mutta syy miksi sinne kannattaa suunnata on aamiainen. Hintaan 5,20 saa paahtoleipää, pekonia, kananmunia, marmeladia, pannukakkuja, tuoremehua ja kahvia/teetä. Aamiainen ei ole sidottu mihinkään kellonaikaan, vaan sen saa koko ravintolan aukioloaikana. Lisäksi voit nauttia "romantisoidusta" 50-luvun amerikkalaisesta diner-sisustuksesta.

Kiinalaisen ruuan ystäville ajattelin ensin suositella Aleksanterinkadulla sijaitsevaa ravintolaa, joka tunnetaan yleisesti "tylynä kiinalaisena" (ruoka hyvää/halpaa, palvelu tylyä). Tänään poikkesin kuitenkin sattumalta **Kim Longissa** (Itsenäisyydenkatu 2). Karmeasta sisustuksesta huolimatta viidellä eurolla saa aivan käsittämättömän juhlaaterian - ja palvelukin on ystävällistä.

Indian Restaurant **Swagath** (Tuomio-kirkonkatu 40) tarjoaa lounasaikaan seitsemällä eurolla kolmea eri lounasvaihtoehtoa (kasvis, kana ja liha), joihin sisältyy riisi, nan -leipä sekä kastikkeita. Taivaallisen hyvää, mutta joillakin on mennyt maha sekaisin.

OLUTRAVINTOLAT

KATI STRÖM-LEPOLA

Opiskelijan elämä on köyhääkin köyhempää. Tärkeää onkin pysyä ajan tasalla missä kannattaa käydä oluella kunakin viikonpäivänä. Tärkeintä ei ole ravintolan viihtyvyys, vaan seura. Pahempikin räkälä muuttuu viiden tähden ravintolaksi, ja asian ydin löytyy ystävien myötämielisellä avustuksella.

Edullisten ravintoloiden TOP3:

- 1. Bar Passion.** Aivan Attilan naapurissa. Kesäisin mahtavan kokoinen terassi, jossa viikonloppuisin miinuksena teinih**vetin tuntu. Ansaitsee ykköspaikkansa Tampereen edullisimmalla batterykossulla.
Tullinaukio, puh. 03-211 0313. Avoinna joka päivä 11-02
- 2. Semafori.** Harvoissa kaupungeissa rautatieaseman baari omaa DJ'n ja tanssilattian värivaloiheen. Tullut Iltakoululaisille tutuksi kahden euron tuopeistaan. Varaudu ottamaan henkkarit mukaan. Rautatieasema 2.krs, puh 03-222 4402.
Avoinna Ma-Ti 10-02, Ke-La 10-03, Su 10-02
- 3. Ale Pub Pikajuna.** Länkkäritunnelmaa Semaforin vieressä. Todellisten elämän sankareiden ravitsemusliike. Noussut kulttimaineeseen ja on tämän kesän ehdottomasti halvin terassi; Olut ja siideri alle kaksi euroa. Haittapuolena epämääräinen seura.
Rautatienkatu 25, puh. 03-214 4108. Avoinna joka päivä 09-02

Kuusi syytä olla ryhtymättä kansanedustajaksi

Vieraissa-palstalle kirjoittavat Pirkanmaan vaalipiirin suurimpien puolueiden kansanedustajat. Vihreiden Oras Tynkkynen kirjoittaa kansanedustajan työn kääntöpuolista.

ORAS TYNKKYNE

Yliopiston käytävillä parveilee uravalintaa kuumeisesti pohtivia opiskelijoita. Jos et ole vielä päättänyt, ryhdytkö isona valtion virkahenkilöksi, yritysjohton konsultiksi, pitkäaikaistyöttömäksi vai kansanedustajaksi, kannattaa ehkä lukea tämä kirjoitus.

Rapiat neljä kuukautta kestäneen kansanedustajan urani aikana olen keksinyt kuusi hyvää syytä olla ryhtymättä kansanedustajaksi. Kansanedustaja

1) saa liikaa rahaa. Mihin kukaan tarvitsisi liki 7 000 euroa kuukaudessa? Työn teettäminen on tosin Suomessa sen verran hintavaa, että olen onnistunut ratkai-

semaan ongelman palkkaamalla ylimääräisen puolipäiväisen avustajan Tampereelle.

2) ei ehdi perehtyä asioihin. Tv:stä katsoessa on joku saattanut joskus miettiä, miten kansanedustajat ehtivät käydä läpi kaikki pöydillä notkuvat paperiläjät. No, emme me ehdikään. Jos joku ujuttaisi hallituksen esitykseen laiksi jalometallituotteista annetun lain muuttamisesta ehdotuksen, jolla Suomen valtiomuoto muutettaisiin surrealistiseksi monarkiaksi, yksikään kansanedustaja ei välttämättä huomaisi sitä.

3) joutuu usein yöpymään etäisessä merenrantakaupungissa. Helsinki on ihan mukava paikka verrattuna esimerkiksi Bukarestiin. Silti aikaansa viettäisi mieluummin Tampereella.

4) ei aina ehdi syödä. Itse asiassa välillä ei ehdi käydä edes vessassa. Miksei väestön ikärakenteen muutosta käsittelevässä tulevaisuusselonteossa oteta kantaa siihen, miten eduskuntatyö järjestetään sitten, kun enemmistö

kansanedustajista on pidätyskyvyttömyydestä ja eturauhasen liikakasvusta kärsiviä ikäihmisiä?

5) joutuu asioimaan eduskunnan atk-tuen kanssa. Eduskunnan lisärakennus on ollut käytössä jo yli viisi kuukautta, eikä wlan-verkko toimi vielääkään. Tämän maanko piti edustaa tietoyhteiskuntakehityksen terävintä kärkeä?

6) pilaa terveytensä. Istun päivittäin 4–8 tuntia kokouksissa ja 2–6 tuntia tietokoneen ääressä. Kun mukaan lasketaan junassa vietetyt tunnit, alkavat tuki- ja liikuntaelimet protestoida ankarasti. Jos tämän lehden lukijoista löytyy valan vannoneita osteopaatteja tai astanga-kouluttajia, kannattaa ottaa yhteyttä.

Tasapuolisuuden nimissä on mainittava, että eduskuntatyössä on myös hyviä puolia. Kansanedustaja

1) saa baarissa juttuseuraa. Eduskuntaan nousun jälkeen ei ole tarvinnut notkua baaritiskillä yksin. Ja minua saa todellakin tul-

la nykäisemään hihasta, kunhan lähestyjän veren alkoholipitoisuus on alle kaksi promillea ja aikeet kunnialliset.

2) voi hyödyntää valtavaa koneistoa. Eduskunnan työntekijät ovat avuliaita ja mukavia. Avustajat vasta arvokkaita ovatkin. Silloin kun avustaja ei taustoita aloitetta Reilun kaupan tuotteiden suosimisesta julkisissa hankinnoissa, hän voi vaikkapa hakea pölynimurin enoni kantabaarin pitäjältä. Muuten kämppäni lattiaa peittäisi yhä paksu pölykerros. Kiitos Ansku ja OP.

3) noteerataan. Yht. yo Tynkkysen kanta kuukkelien elinolojen turvaamisesta Virtain Riponevalla ei olisi ehkä kiinnittänyt mediassa huomiota. Kansanedustaja Tynkkysen kanta sen sijaan pantiin merkille.

4) oppii ymmärtämään toisin ajattelevia. On kasvattavaa yrittää hahmottaa, mikä saa ihmisen lankeamaan kilpailukykyfetiisimiin tai toimimaan Eteläranta 10:n käsinukkena.

5) saa mielenkiintoisia kutsuja. Haluan tässä yhteydessä esittää julkisesti pahoitteluni Parkanon kaupungille, koska en päässyt osallistumaan hirvenkaatoretkelle. Ehkä sitten ensi syksynä.

6) pääsee päättämään tärkeistä ja mielenkiintoisistakin asioista. Mikä voisi olla mielekkäämpää työtä kuin sellainen, jossa voi yrittää parantaa 5,2 miljoonan suomalaisen – ja vähän myös maailman 6,4 miljardin ihmisen – elämää?

Oras Tynkkynen
kansanedustaja (vihr.)
Tampere

PS. Jos on kiinnostunut työstäni eduskunnassa, kannattaa poiketa osoitteessa www.oras.net. Sinne on kerätty kaikki tekemäni kirjalliset kysymykset, talousarvioaloitteet, tiedotteet ja sen sellaiset. ♦

PANU LITMANEN

Vastoin yleistä käsitystä eduskunta ei ole 200 ihmisen apinatarha, vaan useamman sadan ihmisen asian tuntijaorganisaatio. Kansanedustajat ovat, onneksi, vain osa tätä kokonaisuutta. Parasta talossa on se, että kaikki toimii.

Olipa kyseessä tiedon saaminen EU:n energiaverotuksen uudistuksesta tai työhuoneen kattolampun vaihto, niin apu on yleensä puhelinsoiton päässä. Harvassa työpaikassa on yhtä kattavia tuki-palveluita kuin eduskunnassa. Kaikki tietysti maksaa - eduskunnan kokonaisbudjetti on noin 100 miljoonaa euroa. Hyvästä kannattaa kuitenkin maksaa.

Kansanedustajan avustajana toimiminen on varsin mielenkiintoista. Työtehtäviä riittää laidasta laitaan, kahvin keittämisestä puhepohjien kirjoitukseen. Eduskunnan lisärakennuksen valmistuttua avustajatkin saivat omat työhuoneet, joten töitä saa paiskia rauhassa.

Mikään eläkevirka avustajan työ ei ole. Valtaosa avustajista onkin opiskelijoita, ainakin nimellisesti. Poliitiikkaan liittyvät työtehtävät tahtovat täyttää kalenterin sen verran tehokkaasti, että opiskelut ovat ainakin omalta kohdaltani kärsineet. Syksyn opiskelut ovat koostuneet lähinnä lukukausitarran hakemisesta yliopistolta ja sekin vain matka-alennusten toivossa.

Graniitti-linnassa

Avustajajärjestelmä on uudehko ja hakee vasta paikkaansa. Avustajat olivat pitkään jonkinlaisia puolittaisia työntekijöitä, joiden oikeuksista ja velvollisuuksista kenellekään ei ollut täyttä selvyyttä. Ajan myötä tilanne on hieman vakiintunut ja avustajat voivat hengittää vapaammin eduskunnan käytävillä. Tosin vieläkin käytännöt vaihtelivat suuresti. Avustaja on edustajan armoilla, koska työnkuva on hyvin väljä.

Suomi ei olisi Suomi, jos avustajilla ei olisi omaa yhdistystä. Avustajayhdistys toimii avustajien yhteyskanavana ja edunvalvojana eduskunnassa. Yhdistys on ollut osaltaan selkeyttämässä pelisääntöjä ja toiminut tietenkin palkkauksen parantamiseksi, siinä myös onnistuen.

Joulun alla eduskunnassa riittää liikettä. Äänestäjille erittäin tärkeiden joulukorttien lähettämisen lisäksi lainsäädäntötyöllä on tapana kasaantua joulukuulle.

Viimeisinä päivinä ennen joulua lakeja nuijitaan oikein urakalla ja eduskunnan virkamiehet hykertelevät ylityökorvauksia laskiessaan. Vastapainoksi tammikuussa ei järjestetä istuntoja, vaan uusi vuosi aloitetaan helmikuussa. Ehkäpä avustajakin saa huohtaa ja ryhtyä vaikkapa graduntekoon.

♦

PROPAGANDAA VAI TIEDONVÄLITYSTÄ?

poliittisten nettiblogien ihemeellinen maailma

MATTI YLÖNEN

Alkavatko Aamulehden ulkomaansivut toistamaan itseään? Eivätkö Helsingin Sanomien Reutersilta lainatut Irak-utiset jaksa syyttää? Nettiblogeista löytyy uutisia, joissa asiat sanotaan niin kuin ne ovat - ainakin kirjoittajan mielestä.

Dahr Jamail on alaskalainen toimittaja kaukana kotoaan. Pohjoisen kylmyys vaihtui Irakin kuumaan hiekkapölyyn viime vuoden alussa, kun Jamail kyllästyi yhdysvaltalaisen uutislähteiden Irakin miehityksestä antaman kuvan yksipuolisuuteen. Toisinaan hänet löytää Bagdadista, välillä muualta päin Irakia, ajoittain hermoluomalla Syyriasta tai muualta lähialueilta.

Jamail ei kuitenkaan kirjoita sen enempää New York Timesiin kuin minkään pienen vaihtoehto-lehdenkään sivuille. Hänellä on kansainvälisesti paljon luettu ja lainattu nettiblogi - tai internet-päiväkirja - osoitteessa www.dahrjamail.com.

Mikäli Jamail kuitenkin kirjoittaisi jonkin valtaalehteen, näyttäisivät artikkelit luultavasti toisenlaisilta kuin netissä. Suuremmat mediatilat uskaltavat harvemmin antaa kidnappauksien pelossa toimittajiensa liikkua vapaasti Irakissa, kuten Jamail riippumattomana tarkkailijana tekee. Turvallisuuksensa vuoksi hän on kasvattanut parran, pukeutuu kuin paikalliset ja liikkuu ainoastaan yksi tulkki seuranaan autolla, jota epätoivoisinkaan varas ei vaivautuisi viemään.

Dahr

Ja kyllä, hän pelkää. Paitsi länsimaisten toimittajien kidnappauksia, hän on omien sanojensa mukaan myös huolissaan yhdysvaltain armeijan ja/tai hallituksen mahdollisten ikävien reaktioiden vuoksi. Suurin osa länsimaaisista toimittajista kirjoittaa Irakin-raporttinsa enimmäkseen hotellihuoneista käsin, ja turvautuvat haastatteluja tehdessään usein paikallisiin apulaisiin. Tarkkasilmäisemmistä toimittajista ei välttämättä pidetä, hän päättelee.

Tuoreita kommentteja ja tarkkoja huomioita

Jamailin päiväkirja on varmasti poliittisista nettiblogeista mielenkiintoisimpien joukossa. Yrittäjiä ja pöytälaatikkokirjoittajia riittää netissä luonnollisesti moneen lähtöön ja kaikenlaisia ajatussuuntia edustamaan.

Nettiblogien parhaita puolia on varmasti niiden nopeus reagoida erilaisiin tapahtumiin. Kun maailmalla sattuu jotain suurempaa, voi

olla varma että jo muutamman tunnin kuluessa kymmenet harastelija- tai ammattitoimittajatkin ovat kirjoittaneet aiheesta omia näkökulmiaan, analyysijään ja kommenttejaan. Jo kannuksensa ansainneille kynäniekoille blogeissa on se hyvä puoli, että kirjoittaja on paljossa vastuussa vain itselleen. Tiedon luotettavuudelta kun ei netissä odoteta samaa kuin painotuotteilta, eivätkä päätoimittajat ole hengittämässä niskaan.

JIRI NIEMINEN

1 Vakavissani ensimmäisen kerran mietin nettipäiväkirjan kirjoittamista ollessani maisterinopinnot loppuvaiheessa harjoittelijana puolustusministeriössä. Vaikka harjoittelijalle ei mitään valtiosalaisuuksia kerrota, surfaillessani aina ruokatunnin jälkeen netissä mietin usein mitä voisin kuulemistani jutuista ja itse päättelystäni havainnoista tuoda esiin julkisella foorumilla. Ja kun päätin, ettei minusta tule virkamiestä, vaan jään ainakin toistaiseksi palloilemaan yliopistolle jatko-opiskelijana, ja kun vielä keväällä sain kotiini nettiyhteyden, ei kestänyt montakaan päivää kun aloin pitämään julkista päiväkirjaa.

2 Tasavallan presidentti Tarja Halonen on toistanut usein sitä, että politiikan tutkija ja poliitikko ovat kaksi eri asiaa. Lausunto on hyvin ymmärrettävä hänen asemassaan. Mutta olen hänen kanssaan täysin erimieltä (ja vain tässä asiassa, poikkeuksellisesti). Se mitä politiikan tutkija tutkii ja miten tutkii on itsessään hyvin poliittista. Aivan samoin, jos toimittaja vain "objektii-vis-

MODERNI IDENTITEETTI ISKEE JÄLLEEN!

- erään päiväkirjan tarina -

esti" välittää ministeriöiden ja yritysten viestintäyksiköiden välittämiä tiedotteita, tulee hän toistaneeksi valtanpitäjien näkemyksiä. Se olisi demokratialle tuhoisaa. On parempi itse olla tiedon subjekti kuin objekti.

Nettipäiväkirja on oman subjektin reflektioita. Ranskalainen psykoanalytikko Jacques Lacan käytti peiliä metaforana ihmisen narsismille. Nettipäivän pitäminen on puhdasta narsismia hyvässä ja huonossa. Strukturalistien marxis-

min viime vuosisadan merkittävien teoreetikko Louis Althusser taas ymmärsi Lacanin peilimetaphoran analogiseksi ideologian käsitteen kanssa. Se tarkkailee ja rankaisee yksilön toimintaa yläpuolelta, mutta siitä voi käydä myös poliittista kamppailua. Kolmannen ranskalaisen filosofin Michel Foucault'n mielestä moderni vallankäyttö perustuu itsensä tunnustamiseen ja tunnistamiseen. Hänen mukaansa ihminen on tunnustava eläin. Ei ole vahinko, että nettipäiväkirjat ja television "isovelivalvoo" reality-sarjat ovat tulleet muotoon samanaikaisesti. Kumminkin perustuvat ihmisten narsismin hyväksi käyttöön. Kadulla kävelevä porvari haluaa tietää kuka vastaan tulija on, ettei hän pelkäisi.

Mutta peilin heijastumaa voi käyttää myös omaksi iloksi. Nettipäiväkirjan kirjoittamiseen minulla oli kolme syytä: juuri valmistuneen maisterin ajatusten selkeyttäminen, poliittisten mielipiteiden julkaisu ja kirjoitustaidon kehittäminen. Ensimmäinen on aika itsestään selvää. Päiväkirjaa yleensä pidetään siksi, että omaa elämää voisi tarkastella kuin tarinana. Myös itselleen haluaa korostaa joiden asioiden tärkeyttä ja toisia unohtaa. Julkisen päiväkirjan

pitäminen, narsismin "hyväksi käyttö", vahvistaa tätä efektiä. Sa-moin toinen kohta on päivänselvä. Nettipäiväkirja on vaihtoehto lehtien mielipidepalstoille, ilman sensuuria. Kolmanneksi, teen edelleen kohtuuttomasti kirjoitus- ja kielioppivirheitä. Minulle myös huomautetaan jatkuvasti vaikeista ja ylipitkistä lauseista. Silti väitän nettipäivän pitämisen opettaneen minulle jopa enemmän kirjoittamisesta kuin gradu. Erno Paasilinna on sanonut, että kirjoittamaan oppii kirjoittamalla. Siihen ei minulla ole mitään lisättävää.

3 Kutsun nettipäiväkirjaa nimenomaan nettipäiväkirjaksi, en blogiksi. Jos olen ymmärtänyt oikein, blogeissa kun pitäisi keskustella toisten blogien kanssa. Minua se ei voisi vähempää kiinnostaa. Myös tyyllisesti pidän enemmän perinteisestä päiväkirjasta kuin monta kertaa päivässä päivittyvästä linkkitai kommenttikokoelmasta, mitä useimmat blogit ovat. Saatan myös muuttaa tekstiä hieman jälkikäteen (korjata kirjoitusvirheitä ym.). Siksi en käytä mitään valmispohjaa nettipäiväkirjaleni.

Nettipäiväkirjani rakentuu tyyllisesti Postmodernin identiteetin yksinpuheiluun Rakkaalle päiväkirjalleen. Postmoderni identiteetti on sekä vitsi että ei ole. Ensimmäisen kerran käytin nimimerkkiä Postmoderni identiteetti Anti-lehteen kirjoittamassa kolumnissa (siihen viittaa myös tämän kirjoituksen otsikko)! Viitaten aikaisempaan, sillä tarkoitetaan muuttuvaa tunnistettavuutta, anonymiteettiä. Toisaalta kuka tahansa voi bongata minun "oikean" nimeni päiväkirjani nettiosoitteesta. Toisaalta Postmoderni identiteetti on alter ego. Voin turvautua viimeisenä puolustuksena, että minä ja Postmoderni identiteetti eivät ole yksi ja sama henkilö. Paljastan nyt kuitenkin, etten osaa oikeasti huijata päiväkirjani sivuilla. Jos kirjoitan jotain itselleni tapahtuneen, niin

todennäköisesti näin on myös käynyt. Vaikutteita nettipäiväkirjaani olen saanut mm. emeritusprofessori Matti Klingin besserwisser-tyylistä, Hannu Taanilan radiopäiväkirjasta sekä nettipäiväkirjojen "äidistä", Kanerva Eskolan Agripasta (tosin viimeaikoina sen tyyli on mennyt taiteelliseksi, että minun on vaikea lukea sitä).

Yritän varjella ihmisten anonymiteettiä käyttämällä heistä nimikirjaimia. Poikkeuksena ovat ihmiset, jotka ns. vapaaehtoisesti ovat lähteneet julkisuuteen. Jos kirjoitan siitä mitä Pertti Lappalainen on sanonut jotain seminaarissa, käytän hänestä nimimerkkiä PL. Mutta eurovaaliehdokas Jyrki Kähköstä käytän hänen oikeaa nimeään. Niin ikään, jos kommentoin Lappalaisen kirjoittamaa ja julkaistua artikkelia, käytän hänen oikeaa nimeä. En tarkoituksellisesti kirjoita kenestäkään loukkaavasta, mutta jos lähtenyt vaikkapa eurovaaliehdokkaaksi, kampanjaan liittyen saatan kirjoittaa kritiikkiä ja heittää herjaa.

4 Seuraan noin kymmentä blogia säännöllisesti. Pidän erittäin hyvin kirjoitetuista mielipideblogeista. Mutta mitään hyvinkään kirjoitettujen blogien keskinäistä nökittelua en jaksa kauankaan seurata. Jotkin häiden valmistelusta kertovat tai kotiäidin blogit jaksavat vähemmän kiinnostaa. Se mitä blogissa lukee, ei tarvitse olla totta. Esimerkiksi ei ole esimerkiksi väliä sillä, oliko lukemani huomio siitä, että Euroopan Unioni asettui kannattamaan avoimesti Ukrainan opposition EU-myrönä presidenttiehdokasta jo ennen ensimmäistä äänestystä tai mitään vilppiepäilyä, koska EU:n tulevat valtuustot tarvitsevat liikkua uuteen ukrainalaisia kuljetuskoneita, tosi vai epätoisi. Mutta sekin herätti ajatuksia ja opetti katsomaan poliittista tilannetta uudesta näkökulmasta. Mielestäni tällaiset nyanssit ovat blogien ja nettipäiväkirjojen paras antia.

kahdesta maailmasta

vs. uskonnollinen oikeisto

PETRI RAIMIO

MATTI YLÖNEN

Sininen pick-up matkaa verkkaaleen halki Yhdysvaltojen. Sisällä istuu elokuvaohjaaja, joka on filmiensä ainoa todellinen tähti.

Ensi näkemältä Michael Moorea ei sellaiseksi uskoisi. Indie-vaikutelmaa korostavat käsivarakuvaus ja avoin poliittisuus. Keskiverto BBC-dokumentti ei tule mieleen ensimmäisenä vertauskohtahtana.

Vuonna 2002 Bowling for Columbine saavutti jotain odottamatonta. Harva olisi uskonut, että matkakertomus asehullun USA:n läpi saavuttaisi aplodimyrskyjä Cannesissa. Puhumattakaan tietysti Oscar-gaalasta: Michael Mooren Yhdysvaltain politiikkaa sivaltava puhe sai useammankin juhlavieraan pureskelemaan kynsiään.

Mutta kyse oli muustakin kuin taiteen tai viihteen kiistelystä riemuvoitosta. Paisuvien mammuttielokuvien Hollywoodissa tuottajat hieraisivat silmiään: Amerikan Hannu Karpo onnistui tekemään valtaviin summiin nousevat voitot budjetilla, jolla keskivertoon katastrofielokuvaan saisi tuskin edes traileria.

Bowling for Columbine ei ollut ensimmäinen elokuva lajissaan Moorelta tai muiltakaan ohjaajilta, mutta uudistaja ja tienraivaaja se oli. Super Size Me, The Corporation, Outfoxed, Bush Family Fortunes – kaikkia näitä yhdistää poleeminen ja poliittinen ote elokuvan- ja dokumentin tekoon. Narsismikaan ei usein ole kaukana tähtitoimittajien kättäessä haastatteluja pahoilta yrittäjäjohtajilta tai poliitikoilta.

Uudistamisen vimmassa vanha saa usein väistyä. Cannesissa Mooren lehdistötilaisuuden edustalla karkkyi yksinäinen ohjaaja yrittäen epätoivoisesti muistuttaa, että hänkin on tehnyt elokuvan Irakin tilanteesta. Dokumenttien viihteellistyessä osa ohjaajista saattaa huomata jäävänsä paitsioon narsistisen ja kärjistävän otteen houkutellessa katsojat ja rahoitukseen.

Elokuvateollisuudella ja medialla on yhteistä ainakin se, että molemmat rakastavat mielenkiintoisia henkilöitä ja yllättäviä tarinankäänteitä. Pikaruoan vaaroista ei saa artikkelia läpi ehkä kuin ehkä lääkirilehteen, mutta Big Maceillä itsensä hengenvaaralliseen tilaan turvottava mies laittaa tabloid-lehtien toimituspäälliköt hykertelemään.

Dokumenttielokuvan uusi aalto on usein häpeilemättömän poliittista. Eri asia on, löytääkö elokuvantekijöiden missio vaikutuksille altista kaikupohjaa yleisön joukosta. Ongelma näkyi erityisen selvästi USA:n presidentinvaalien dokumentoinnissa: arkkikonservatiivit ja liberaalit saattoivat molemmat poimia videotarjonnasta oman leirin version, tietäen turvallisesti mitä odottaa.

Moorella ja kumppaneilla on kuitenkin ollut tähtihetkensä. Wal-Mart lopetti ammusten kauppaamisen Bowling for Columbinea tehtäessä, ja Super Size Men ohjaaja Morgan Spurlock otti mielellään kunnian itselleen jättiannosten vetämisestä McDonaldsin ravintoloista. Konservatiivisten elokuvantekijöiden leirissä tällaisia spektakkeleita on ollut vähemmän. ♦

Rotia raamatusta

"Ei ole harvinaista nähdä Valkoisen talon virkailijoita kiirehtimässä käytävillä raamattu kainalossa", sanoo juontaja Janet Parshall kameralle Amerikan lipun liehuessa taustalla. Parshallin ja koko George W. Bush: Faith in the White House –dokumentin pääteesi on, että tämä on pelkästään hyvä asia. Perustuslakia ei pidä tulkita niin, että raamattu ja tähtilippu tulisi pitää erillään.

Sankarin roolissa dokumentissa on presidentti George W. Bush. Bushin uskonnollisuus tekee hänestä moraalisesti suorasekäisen miehen, joka pystyy liberaalien valituksesta huolimatta poistamaan valtion ja uskonnon keinotekoisien erottelun ja tekemään näin Yhdysvalloista aidosti kristillisen valtion.

Bush on aloittanut valtion uskonnollistamisen omasta lähipiiristään: Valkoisessa talossa järjestetään nyt säännöllisesti raamattupiirejä ja avainvirkoihin on nimitetty avoimen uskonnollisia henkilöitä. Bush tekee päätöksensä uskonsa pohjalta – dokumentti alkaa päätällä vaalidebatista, jossa Bush ilmoittaa lempifilosofinsa olevan Jeesus, koska tämä muutti hänen elämänsä.

Dokumentissa haastatellun Yhdysvaltain evankelistojen puheenjohtajan Ted Haggardin mukaan uskonnon ja politiikan sitominen toisiinsa on erityisen tärkeää nyt, kun Yhdysvallat käy maailmanlaajuisia sotaa islamilaista fundamentalismia vastaan. On tärkeää, että Bush korostaa vapauden merkitystä.

Suomalainen tiedostava pakana

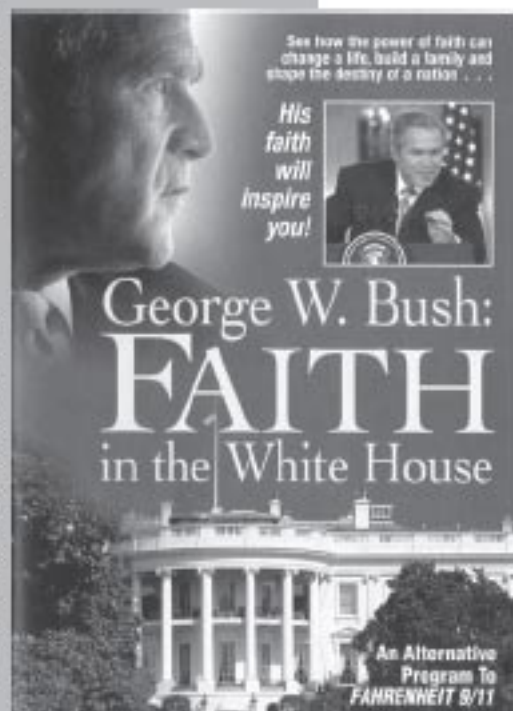

katsoo dokumenttia silmät pyöreinä. Ajatus siitä, että presidentinlinnassa adjutantit istuisivat päivittäin raamattupiirissä tai että Tarja Halonen ylistäisi Jeesus Nasaretilaista lempiajattelijakseen tuntuu kovin vieraalta. Suomessa kirkko ja valtio eivät ole erillään, mutta toisaalta uskonnolla ratsastamista politiikassa vieroksutaan.

Valtaosa dokumentista on kuitenkin omistettu Bushin elämäntarinan kertomiselle. Pehmeän filterin läpi kuvatut, rekonstruoidut lapsuuskohtaukset esittävät pikku-Georgen pyhimykseksi, eikä kuva himmene miehen vanhetessaan. Varttuneempi Bush torjuu päättäväisesti toimiston tytön lähentely-yrityksen, ja suorasekäinen poliitikko-Bush toisen poliitikon moraalisesti arveluttavan hankkeen. Piirtyy kuva miehestä, joka tekee päätöksensä yksinomaan moraalisiin perustein.

Faith in the White House mainostaa itseään *Fahrenheit 9/11*:n vaihtoehdoksi, mitä se totisesti onkin. Elokuvia yhdistää tietynlainen yksisilmäisyys – näkökulmat ja tarkoitukset vaan ovat päinvastaiset. Faith in the White House ilmoittaa olevansa riippumaton elokuva, mutta objektiivisuudesta ei tässä tekeleessä ole jälkeäkään. Ei liene sattumaa, että elokuvaa jaeltiin republikaanien puoluekokouksessa.

Elokovana ja dokumenttina Faith in the White House on ala-arvoinen, oli sen sanomasta mitä mieltä tahansa. ♦

Irakin sota ja sen jälkipyykki

Kun *Fahrenheit 9/11* saapui viime kesänä teattereihin, Michael Moore oli pakahtua riemusta. Syystäkin. Jos elokuva voittaa Cannesin pääpalkinnon ja menestyy ensi-iltaaviikonloppuna paremmin kuin Jedin paluu aikoinaan, on dokumenttiohjaajan syytä olla tyytyväinen.

Mutta miten hyvin *Fahrenheit* menestyikään, ei se silti onnistunut päättävöitteessään. Valkoisessa talossa istuu yhä presidentti, jonka elokuvassa näimme lukevan lapsille eläinsatua syyskuun 11. päivän iskujen tapahtuessa.

Moore ei silti lannistu; ei vaikka republikaanit haastoivat hänet vaalikampanjan loppumetreillä oikeuteen (ohjaajan väitettiin yrittäneen lahjoa äänestäjiä). Jatko-osa on jo tekeillä, ja juoni varmaan muodostuu Irakin tilanteen edetessä.

Pöly elokuvan ja vaalien ympärillä on nyt laskeutunut. On hyvä aika palata vielä dokumentin pariin ja miettiä mitä Cannesin jury mahtoi ajatella palkintoa antaessaan?

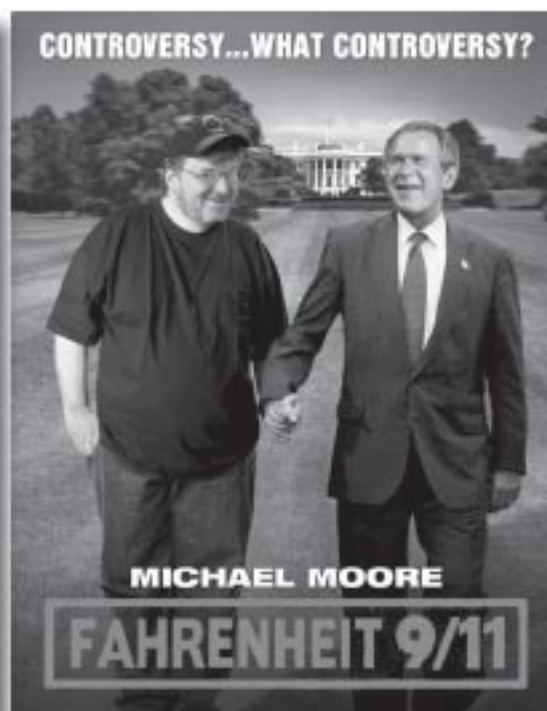
Elokuvalliset ansiot liittyvät lähinnä dokumentin tyyliin ja tekotapaan. Mooren tapa käsitellä aiheitaan

tuntuu edelleen tuoreelta, mutta ei enää samalla lailla kuin edellisen elokuvan aikoihin kaksi vuotta sitten.

Tästä näkökulmasta onkin outoa, että Mooren elokuvista juuri *Fahrenheit* voitti Cannesin. Jos Mooren tyyliin katsotaan nousevan samalle tasolle Pulp Fictionin, *Dancer in the Dark*in tai muiden aikaisempien voittajien kanssa, olisi palkinto kuulunut ennemmin esimerkiksi *Bowling for Columbinelle*.

Tyyllillisiä eroja näiden kahden elokuvan välillä tosin on. *Fahrenheit*in ansioihin kuuluu tapa, jolla Moore hyödyntää uutiskanavien arkistomateriaaleja dokumentinteossa. Sieltä täältä palasia yhdistelemällä hän muistuttaa, miten suuri valta uutislähetysten ohjaajilla ja leikkaajilla "totuuden" kertojina on.

Asiapuolella Moore esiintyy tunnetun provosoivasti, mutta suoranaista valehtelua välttämällä. Poliittiset päämäärät näkyvät esimerkiksi siinä, että Bushin lähipiirin yhteyksiä Saudi-Arabiaan vatvotaan hartaudella, mutta monista muista asioista, kuten öljyputken rakentamisesta Alaskan luonnonsuojelualueelle, ei hiiskuta sanaakaan. Moore tuntuu haastatteluissa vastaavan kritiikkiin vaihtamalla puheenaihetta.

Kun 2000-luvun alkupuolen parhaita elokuvia tulaaan miettimään, *Fahrenheit* tuskin nousee tähän joukkoon saamistaan tunnustuksista huolimatta. USA:n presidentinvaalikampanjan historiikista Moorelle kyllä soisi oman kappaleen. ♦

KYYKKÄÄ TAIKKAA KUOLE!!

Kuvassa nähtävä kesällä kyykkääminen on opiskelijalle vierasta, sillä akateemisen pelin henkeen ei kuulu liiasta lämmöstä nauttiminen.

TUULI RUUSKANEN
RIINA VÄNTTINEN

Oli synkkä ja myrskyinen yö. Tai siis itse asiassa oli aamu, ja aika kauniskin sellainen. Mutta synkältä se tuntui, koska tenttisaunan vietto vähän venähti. Edessä oli urheilun ja ulkoilun täyttämä päivä kyykän merkeissä. Pakattuamme kaiken tarpeellisen välineistön, kuten kolme kiloa meikkiä, aloitimme ristiretken kohti eksoottista ja tuntematonta Hervantaa.

Olennainen osa pitkää päivää on tietysti tarkoin valittu retkieväs, joten ensimmäinen etappi oli custom made –juomakorin haku. Korin sisältö: 26 pulloa kolme kuukautta vanhaa, käynnyttä siideriä. Mmm... Mutta seitsemän euroa ei ole paljon about kymmenprosenttisesta reilusta kahdeksasta litrasta janojuomaa. Ja sitten busiin!

Hervanta oli yhdessä yössä joutunut haalaripukuisten humalaisten intervention kohteeksi. Tältä varmaan irakilaisistakin tuntui. Huomioita numero yksi: Bodaa, siiderikori painaa paljon! Pelipaikalle oli tooodella pitkä matka. Onneksi apu löytyi yllättävältä taholta: jostain syystä joukkueella oli kova jano...

Pelit olivat valitettavasti myöhässä, mutta positiivinen puoli oli se, että voimme unohtaa bodauksen. Huomioita numero kaksi: Siiderikori painaa yllättävän vähän tyhjänä ja sitä voi käyttää myös istuimena!

Ensikosketuksen kyykkään saimme, kun joukkueemme ensimmäinen pelaaja koski karttuun. Huomioita numero kolme: Tosikoille oma sarja! Eikö kyykkä olekaan hauskanpitoa? Rumilla ih-

misillä ei näköjään ole huumorintajua. Jos toinen joukkue on häviöllä noin miljoona - nolla, on ihan sama, missä yksi kyykkä majailee. Olemme huonoja häviäjiä ja ylpeitä itsestämme!

Toinen peli toi aivan yhtä paljon glooriaa kuin edellinenkin. Viimeisestä puhumattakaan, ehkä. Sekä joukkueella että kannustusjoukoilla on eriäviä mielipiteitä lopputuloksesta, koska keskustelu homoudesta tuntui vievän kaiken huomion. Onneksi vastustajat ”ystävällisesti” huomauttivat, kun kentälle piti saapua. Hauukiii!

Jatkobileissä meininki oli kuin eläkeläisten bingo-illassa. Paitsi vaisumpi. Alkuillan musiikkitarjonta oli ...hmm... mielenkiintoista. ”Mun sisko sano ei, mun äiti sano ei ja pappi sano ei, mutta minä sanoin joo.” Valitettavasti myös yleisö sanoi Ei! Bändi oli väsähtänyt ja ihmiset vielä sitäkin enemmän. Tästä suosta ei enää noustaisi. Kunnes ensimmäiset humpan sävelet kaikuivat hämärässä salissa: ”Ne on ne Eläkeläiset!” Huomioita numero neljä: Humpppa herättää kuolleetkin!

Lopputulos: Kukaan ei edelleenkään osaa pelata kyykkää, mutta jokainen ulkoilmatapahtuma kaipaa vähintään yhtä Vitun hyvää joukkuetta. Eli ensi vuonna uudestaan! Mutta mistä löytyisi satsi ylikäynnyttä, halpaa viinaa?

Ps. Jos jostakusta tuntuu, että informaatio itse kyykän osalta jäi vähäiseksi, pistäytyköön osoitteessa www.kyykka.fi.

the long march

ANTTI SÄIPPÄ

Yllä olevalla nimellä kulki viime huhtikuun alussa Evon luonnonpuistoon järjestetty luonto-exkursio. Iltakoulun lisäksi reissua järjestämässä oli myös International School of Social Sciences:n ainejärjestö eli ISOT. Excun tarkoituksena oli tuoda vaihtelua Iltakoulun tapahtumakalenteriin ja samalla luonnollisesti lujittaa jo versonutta yhteistyötä kollega-ainejärjestömmme kanssa.

Matka suunniteltiin kaksipäiväiseksi ja yöpymispaikkana toimi partiokämpä, joka sijaitsee luonnonpuiston sydämessä. Tilaa matkalla olisi ollut jopa 30 osallistujalle, mutta ilmeisesti ajankohdan myöhäisyys verotti innokkuutta. Reissu vedettiin sitäkin tiiviimässä tunnelmassa 11 hengen voimin ja mukana oli niin iltakoululaisia kuin ulkomaalaisia vaihto-opiskelijoitakin. Siirtyminen Evolle ja takaisin tapahtui julkisen liikenteen voimin eli tässä tapauksessa bussilla.

Tiedusteluretki

Maaliskuun puolenvälin paikkeilla lähti eräänä sohjoisena perjantai-aamuna kolmimiehinen Iltakoulun tiedusteluosasto kohti Evoa henkilöautolla; tarkoituksena oli tiedustella maasto ja mahdolliset liikkumisreitit sekä rastien paikat. Kelin sohjoisuudesta ja vallalla olleesta "let's off-road" – asenteesta johtuen saimme harjoitella toistuvasti Nissanin liikkuttelua mitä vaativimmissa olosuhteissa samalla lanseeraten alustavasti sittemmin kuuluisaksi tulleen "äh"-fraasin. Viihdyimme al-

ueella n. puoli päivää keksien ja Vilhelmien voimin. Mieleenpainuva aktiviteetti oli myös "Pudota juomapullo jyrkänteeltä ja etsi sitä alla olevasta vesakosta syvässä lumessa" – kisa. Iltapäivään mennessä olimme saaneet suunnitelman ja touhuilut valmiiksi ja lähdimme paluumatkalle.

Extremeä ja rommikaakaota

Perjantaina 1.4. yhdentoista maissa urhea osallistujajoukkomme saapui näyttävästi Evon metsäkoulun pihaan bussilla (melkein samaan aikaan järjestäjien kanssa). Seurasi jako pienempiin ryhmiin, jotka lähetettiin välittömästi reitille porrastuksella. Reissun yhtenä ideana oli, että iltaan asti reippailtaisiin kunnolla, jolloin mökki ja sauna olisivat siten illalla paikallaan. Ensimmäisen rastin aiheena oli nuotion teko ja vedenkeitto, josta laskettiin tyyli pisteet ja käytettyjen tulitikkujen määrä.

Seuraava lyhyehkö etappi tuli suorittaa teitä käyttämättä ja pienen hakeamisen jälkeen kaikki ryhmät ilmestyivätkin toiselle rastille, jossa homman nimi oli trangia-ruokailu. Ruokailujen yhteydessä meille järjestäjille kävi selväksi, että eri ruokavalioihin on jatkossa kiinnitettävä enemmän huomiota. Kaikille löytyi kuitenkin jotain syötävää ja riittävästi.

Matka jatkui; vuorossa olikin päivän pisin etappi. Tällä taipaleella ryhmä, jonka mukana myös allekirjoittanut liikkui, pääsi muun muassa kokemaan umpihanki-juoksun ja auringosta suunnistamisen riemua. Keräsimme lopulta kaikki ryhmät eräälle nuotio-

paikalle, josta jatkoimme kootusti viimeisen etäisyydenarviointi – ja suunnistusrastin kautta mökille.

Ohjelmassa seurasi välitön saunanlämmitys sekä ruoanlaitto. Vajaan kymmenen kilometrin taivallus Evon mäkisessä maastossa sai saunan tuntumaan taivaalliselta lämpimästä aterialta puhumattakaan. Loppuilta kului jutustellessa ja lämmikkeitä maistellessa takkatulen ääressä. Asiaan kuului myös voittajajoukkueen valitseminen, jonka asiantunteva raati suoritti. Myöskään palkintoja ei unohdettu.

Lauantai-aamuna rauhallisen heräilyn jälkeen panimme vähitellen kampeet kasaan ja siirryimme lähistöllä ollevalle kalliojyrkänteelle kokeilemaan köysilaskeutumista, joka sujui ilman suurempia kommelluksia. Mukana oli myös useita ensikertalaisia, joten pientä tutinaakin esiintyi. Yhden polven venähtämistä lukuun ottamatta kaikki sujui kuitenkin mallikkaasti. Lopuksi siirryimme autokuljetuksella metsäkoululle odottelemaan bussia, joka poimi osallistujat kyytiinsä ja suuntasi Lammin kautta Tampereelle. Järjestäjien kolmihenkinen ryhmä jäi vielä majalle siivoamaan ja panemaan paikat kuntoon ja siinä ohessa nauttimaan Evon luonnosta. Mäyriä riittikin vahdittavaksi asti.

Toinen Evon excu tulee mahdollisesti toteutumaan myös syksyllä; perästä kuuluu. ISOT-järjestön Tobiaksen tekemän slideshown reissusta löytää alla olevasta linkistä.

<http://www.uta.fi/jarjestot/isot/evo.html>

kaveri kamerunissa

ANTTI SÄIPPÄ

Ainejärjestömme moninaiseen tehtäväkenttään kuuluu jo viidettä vuotta myös toiminta PLAN- kummina. Vuoden 2001 alussa järjestömme sai oman kummilapsen, Rogerin.

Tällä hetkellä 15-vuotias Roger elää luoteis- Kamerunissa, Bamessingin kylässä perheensä kanssa. Rogerin perheeseen kuuluvat äiti, isä, isosisko ja neljä veljeä. Roger pitää jalkapallosta ja tanssimisesta. Roger käy koulua n. 45 minuutin kävelymatkan päässä kodistaan ja haluaisi tulla mekaanikoksi.

Kummitoimintaan kuuluu keskeisenä osana kummilapselle vuosittain lähetettävä avustus sekä kirjeenvaihto kummilapsen ja kummin välillä. It-

akoulu on pyrkinyt myös vuosittain lähettämään Rogerille pienehkön lahjan. Tänä vuonna lähetimme kummilapsellemme pienen kirjan. Elämää Kamerunissa

Kamerun on valtio Keski-Afrikassa. Sen rajanaapureita ovat idässä Tšad ja Keski-Afrikan tasavalta, etelässä Kongon tasavalta, Gabon ja Päiväntasaajan Guinea sekä lännessä Nigeria. Lännessä Kamerun rajoittuu myös Guineanlahteen. Maa kuului Ranskan Länsi-Afrikan siirtomaihin aina vuoteen 1962, jolloin se itsenäistyi. Kamerunin virallisia kieliä ovat ranska ja englanti, mutta maassa puhutaan myös lukuisia Afrikkalaisia kieliä. Asukasluku on toistakymmentä miljoonaa

ja pääkaupunki on Yaoundé. Maa on niin etnisesti kuin maantieteellisestikin hyvin moninainen; n. 130 erilaista etnistä ryhmää asuttaa aluetta, jonka pohjois- kärki ulottuu Sahelin puoliaavikolle ja etelä- osa puolestaan on sademetsien peittämää.

Rogerin kotiseutu maan luoteisosassa on verrattain köyhää aluetta. Kylissä ei ole esimerkiksi terveyspalveluita paikallisia parantajia lukuun ottamatta, vaan asukkaat joutuvat turvautumaan alueellisiin sairaaloihin, jotka sijaitsevat keskimäärin 10km etäisyydellä kylästä. Paikalliset koulut kärsivät yleisesti ottaen alimiehityksestä ja ongelmana on myös tyttöjen koulutuksen laiminlyönti (n.60 % koululaisista on poikia).

Asumukset ovat yksinkertaisia ja pääasiassa ne rakennetaan auringos-

sa kuivatuista savitiilistä. Talot ovat yleensä ruohokattoisia sisältäen 2-3 huonetta. Taloissa elävät perheet käsittävät keskimäärin 6-8 henkilöä. Elämä kylissä pyörii maanviljelyksen ympärillä ja monesti myös koululaiset tekevät töitä pelloilla vielä koulupäivän jälkeen elleivät ole hakemassa vettä tai polttopuita.

Tavallista on että perhe nauttii yhden suuren aterian päivässä. Ruoka-aineista maissi on selkeästi tärkein ja muodostaakin aterioiden rungon. Rogerin perhe tulee juuri ja juuri jotenkuten toimeen maanviljelyksestä saamallaan tuotolla.

Planin toiminta

Planin toiminnan tavoitteena Kamerunissa on saada käynnistettyä ja toteutettua erilaisia kehitys- ja avustus- projekteja. Olennaista toiminnassa on, että tarkoituksena on saada paikalliset asukkaat autamaan itse itseään. Tähän pyritään varmistamalla heidän oma aktiivinen osallistumisensa projekteihin.

Rogerin kylässä keskeisiä hankkeita ovat olleet puhtaan veden saannin turvaaminen sekä tartuntatautiin leviämisen ehkäisy ennaltaehkäisevää terveydenhoitoa kehittämällä. Lisäksi varoja on ohjattu myös koulujen rakentamiseen ja kunnostamiseen.

Lisätietoja Rogerista saa kv- vastaavalta eli allekirjoittaneelta. Uutta kirjettä odottelen Kamerunista saapuvaksi syksyn kuluessa.

VAPAA-MATKUSTAJAN ELÄMÄÄ

KATI STRÖM-LEPOLA
RIINA VÄNTTINEN

ANTI TESTAA: Hotelliaamiais

Kaikki tietävät, mikä hotelleissa on parasta: aamiaisen. Kymmenet murolajikkeet, juustot, leikkeleet, puurot, tuoremehut sekä kahvi aloittavat päivän kuin päivän. Ikävä kyllä opiskelijabudjetti ei riitä kustantamaan luksuselämää, jonka pitäisi kuitenkin olla kaikkien ulottuvilla - vaikka sitten rikollisin menetelmin. Niinpä päätimme testata, miltä ilmainen aamiainen maistuu kahdessa keskustan tunnetuimmassa hotellissa.

Tiistai 19.10.2004

Klo 09.10 Tapaamme Stockmannin edessä. Vieno jännitys väreilee ilmassa. Päätämme aloittaa tehtävämme huipulta eli hotelli Ilveksen alakerrasta.

Klo 09.20 Itsevarmuutta uhkuu marssimme sisään hotellin pääo-

vista. Päällysvaatteet poistamme vastaanottohenkilökunnan valvovan silmän alla.

Klo 09.23 Istumme ravintolan peränurkassa ja hengitämme syvään. Rohkenemmeko edetä kohti herkuista notkuvia pöytiä? Tutkiva journalisti ei kuitenkaan taivu haasteiden edessä.

Klo 09.31 Ruuansulatusta parantava ostoskeskusmusiikki saa hymyn kirpoamaan huulille. Kukapa voisi vastustaa pianoversiota My heart will go on -kappaleesta? Mieleemme tekisi juosta hotellin katolle ja painautua vasten tuulta.

Klo 09.38 Kylmä hiki on jo kuivunut ja keskustelemme aamiaisen ja palvelun tasosta. Juustosämpylät saavat viisi tähteä, appelsiini-mehu yhden. Tarjoilukin on huippuluokkaa: henkilökunta on aulis palvelemaan aamiaisnoviiseja.

Klo 09.45 Hyvin syöneinä poistumme pääovista. Jopa hieman reteämmin kuin sisään tullessamme. Mieli virkeänä suuntaamme kohti ensimmäistä luentoa. Testin ensimmäinen osio on läpäisty.

Keskiviikko 20.10.2004

Klo 09.02 Tapaamme jälleen Stockmannin edessä. Viena näläntunne väreilee vatsassa. Suuntaamme

kohti toisenlaisia huippuja eli Koskikadun Cumulus-hotellia.

Klo 09.07 Epäusko valtaa mielet. Pienen aulan olemattomassa väkijoukossa pistämme silmään kuin haarukka murolautasella. Edellisen päivän menestyksen siivittämänä purjehdimme kylmän viileästi aamiaissalin keskeisimmälle pöydälle.

Klo 09.08 Kuorimme tietokoneen laukusta ja kertaamme hotelli Ilveksen tapahtumia. Herätämme ympärillämme ansaittua huomiota. Voisiko tämän röyhkeämpi varas olla?

Klo 09.22 Samalla kuin ruutu täyttyy tekstistä, täyttyvät myös toimittajien vatsat. Kahvi saa täyden kympin, sokeroitu mysli ala-arvoisen. Ripeät tarjoilijat suorastaan vievät asiakkaiden käsistä tyhjät astiat. Hymystä olisi kai pitänyt maksaa.

Klo 09.48 U2 soi taustalla: "You got to get yourself together, you got stucked in the moment, and you can't get out of it." Jos Bono on oikeassa, niin haluamme jummittaa uskomattomien aamiaiscröissantien ääreen. Tästä ei aamu parane.

Klo 09.56 Respan henkilökunta saapuu aamiaiselle. Tietokone sujahtaa kiireesti laukkuun ja täysi

kahvikuppi jää pöytään. Kertyneen ammattitaidon turvin löydämme kuitenkin itsemme voittajina kadulta. Pienet tuuletukset ovat paikallaan. Tehtävä suoritettu.

Kaiken kaikkiaan ilmainen hotellaamiainen maistuu h*vetin hyvältä. Lisäksi tukeva aamiainen pitää kylläisenä pitkälle iltaan saakka. Joten jos et ole vielä löytänyt itsellesi sopivaa harrastusta, tässä olisi yksi. Alan harrastajia riittänee, sillä hotelli Ilveksenkin aamiaisbuffetissa näytti olevan muita vapaaamatkustajia toimittajien lisäksi.

ILVES

Ruoka: Kööpenhamina
"Yhtä yllättävä kuin Matti Vanhanen"

Juoma: Pieksämäki
"Kahvi suoraan kuralätkästä."

Miljöö: New York
"Miellyttävä aamu-uniselle."

"Accessibility": Tokio
"Kuin olisi tikkarin vienyt lapselta."

CUMULUS KOSKIKATU

Ruoka: Tokio
"Vatsalaukkumme hymyilevät edelleen."

Juoma: Viipuri
"Kahvikupilla oli pidätysongelmia."

Miljöö: Kööpenhamina
"Perinteinen Cumulus -sisustus."

"Accessibility": Viipuri
"Vaatii pokerinaamaa."

APPRON LÄHTEILLÄ

TUULI RUUSKANEN

Kello on 18.30, seisomme keskellä kaupunkia aidatulla alueella joka on täynnä ihmisiä. Kuulutukset kaikuivat tummenevassa illassa. Ihmiset tuijottavat meitä paheksuvasti ja tunnen oloni vähintäänkin hölmöksi. Olemme siis Jyväskylässä tutustumassa heidän vuoden kovimmiksi opiskelijabileiksi mainostettuun Kauppakadun Approon. Ideana on akateemisen oppiarvon hankkiminen Jyväskylän viihdekulttuuriin tutustumalla, eli tenttimällä teoksia eripuolille kaupunkia sijoitetuilla tenttipaikoilla. Koska itse suoritin approa, kuului minun tenttiä vain kahdeksan teosta, mutta hyvän arvosanan toivossa tai pelkästään pätemisen ilosta tentin kaiken kaikkiaan kymmenen opusta.

Koska tenttiaikaa on vain viisi tuntia, tulee alusta alkaen lähteä liikkeelle reippaasti, koska loppuajasta suorituspaikat alkavat olla täynnä väkeä ja aikaa tuhlautuu pelkästään tentaattorin puheille pääsyä odotellessa. Lisäksi appron suorittaja saa suorittaa vain yhden teoksen per paikka. Tenttipaikoiksi oli valikoitunut lukuisia pienempiä kuppiloita sekä isompia ravintoloita. Positiivista oli tenttipaikkojen appro-hinnastot, joten tenttien suorittaminen ei käynyt niin pahasti köyhän kukkarolle, lukuun ottamatta loppubileipaikkana toiminutta Elohuvia joka Tampereen kohtuuhintoihin tottuneelle aiheutti paljon hämmennystä.

Kierrettyämme reilu neljä tuntia erilaisia tenttipaikkoja, oli meillä tarpeeksi monta suoritusta kirjattuna ja suuntasimme kulkumme Elohuviin. Erinomaisten tietojen saaminen tentistä meinas vain jäädä haaveeksi, koska loppubileisiin piti jonottaa yli tunti! Ja mikä olisikaan ilta jolloin ei pää-

sisi todistamaan tappelua baarin jonossa tai liiallisen virvokkeiden nauttimisesta johtunutta vieraiden kielten keskustelua julkisella paikalla.

Tapahtuman luonteeseen kuuluvaan tyyliin kyseinen baari oli niin täynnä että liikkuminen ja hengittäminen oli käytännössä mahdotonta, mutta onneksi tarjoilu pelasi ja jonossa jäätymisestä johtunut pahantuulusuus kaikkosi nopeasti. Tämän vuoksi tungosta tuskin huomasin. Loppubileissä esiintyi myös bändi jonka nimestä minulla ei ole henkilökohtaisesti mitään aavistusta, saati heidän esittämästä musiikista. Ihmiset kuitenkin viihtyivät, samoin minä ja seurueeni.

Kauppakadun approa mainostetaan Suomen ensimmäisenä alan tapahtumana ja appro-opas kertookin tapahtuman saaneen alkunsa jo 1970-luvun alkupuolelta pienenä sisäpiirin juhlena. Loppubileet astuivat kuvaan mukaan 80-luvulla ja erilaisten muutosten kautta appro on saanut nykyisen muotonsa. Jyväskylästä tapahtuma on sittemmin levinnyt ympäri Suomea. Pitkästä historiastaan huolimatta tapahtuma oli varsin vaisu Tampereen megalomaaniin tapahtumaan tottuneelle. Syynä lienee yksinkertaisesti Tamperetta suppeampi osallistujamäärä.

Kaikesta huolimatta visiitti Jyväskylään oli varsin onnistunut ja mukava vaikka seuraavana päivänä olo olikin ankea liiallisesta pännäämisestä johtuen. Kokeuksena appro on mieltä avartava ja muutenkin hyvin kulttuurili tapahtuma. Seuraavaan approon on kuitenkin enää vain vuosi aikaa, joten lienee syytä alkaa valmistautua henkisesti seuraavaa astetta, eli cum laudea varten. ♦

Iltakoulun vuosijuhlissa

Vuosijuhliin pukeuduttiin kuin Linnan juhliin -- miehillä tumma puku, naisilla iltapuku. Ilma oli glamourista tiheä.

Kollega-ainejärjestömme Staabi lahjoitti Iltakoululle sikanaamarin, jota tässä sovittaa päähänsä Iltakoulun puheenjohtaja Juho-Matti Paavola.

Juhlapuhuja kommentoi vaaleja

PETRI RAIMIO

Iltakoulu juhli vuosijuhlaansa perinteisin menoin lokakuussa hotellin Pinjan juhlahuoneistossa. Vieraina oli paitsi oman ainejärjestömme jäseniä, myös edustajia kollega-ainejärjestöistämme ja Tamystä. Juhlapuheen piti Yhdysvaltain suurlähetystön lehdistöattasea Victoria Middleton, jonka

puhe käsitteli silloin vielä edessä olevia Yhdysvaltain presidentinvaaleja. Middleton yritti selittää suomalaisopiskelijoille, millä perustein amerikkalaiset äänestävät. Puheenjohtaja Juho-Matti Paavola puolestaan kehotti puheessaan opiskelijoita kiinnostumaan omista asioistaan, viitaten erityisesti kevään mielenosoituksen alkuun

aneemiseen osallistumisintoon.

Pinjan jälkeen juhlaväki siirtyi jatkoille kauppatieteilijöiden Boomilaaksoon kaupungin bussilla. Tunnelma vapautui, kravattit löysytyivät ja paidan ylänapit aukesivat kun dj Santanen pisti nupit kaakkoon. ♦

Tämän kaliiberin juhlissa ei tyydytä norttiin, vaan sauhutellaan gangsterityyliin sikaria.

Attilan Sean Connery Viljo Valo-virta on tottunut seurapiirihai, jota kaunottaret ympäröivät kaikkialla.

Alkuillasta viini toimi ruokajuomana, loppuillasta sitä jouduttiin nauttimaan myös janoon.

kaikin puolin hyvä meno

JATKOILLA JUHLITTIIN AAMUSEITSEMÄÄN

PETRI RAIVIO

Ilta­koulun puheenjohtaja Juho-Matti Paavola ottaa tuntumaa strip-paustankoon.

Anssi Kela hermostui ympärillään pyörivään paparazzilaumaan ja käski kuvaajien "suksia kuuseen".

Siviilissä jäyhätkö Teemu Toppola pistää tanssilattialla jalalla koreasti. Olemus on kauluksia myöten viimeisen päälle travolta-mainen.

Romanssi? Kimmo Hannus ja Julianna Kentala eivät kommentoi huhuja.

ANTI

- antaa joka kerta

